

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΡΤΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2004 • ΤΕΥΧΟΣ 35

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τό «ΟΧΙ» τῆς Κύπρου	σελ. 1
Εἰρήνη. Δῶρον τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ	σελ. 2
Ἡ κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας	σελ. 4
Ἄπευθύνουμε οὐρανομήκη κραυγὴ διαμαρτυρίας	σελ. 8
Τό σχέδιο τῆς Μεγάλης Μέσης Ἀνατολῆς	σελ. 9
Ἐναλλακτικὲς «θεραπευτικὲς» μέθοδοι	σελ. 15
Πατερικὴ διδαχὴ	σελ. 20
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 21

ΤΟ «ΟΧΙ» ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μέ τὴν τελευταία ἐκκλησιαστικὴ σταυροαναστάσιμη περίοδο τοῦ κατανυκτικοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ χαρμοσύνου Πεντηκοσταρίου, συνέπεσε χρονικὰ καὶ ἡ τελευταία φάση τοῦ Κυπριακοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος μετὰ τὶς τελικὲς διαπραγματεύσεις καὶ τὰ δημοψηφίσματα ἐπὶ τοῦ διαδοῆτου Σχεδίου Ἀνάν. Τὴν ἀνηφορικὴ πορεία τοῦ Γολγοθᾶ τῆς Κύπρου διαδέχθηκε ὄχι ἡ περίοδος τῆς Ἀναστάσεως —τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν— ἀλλὰ πάντως μία ἔντονη αἴσθησις ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς ἀπὸ τὸ ἠχηρὸ ΟΧΙ τῶν Ἑλληνοκυπρίων στὸ σχέδιο Ἀνάν. Μετὰ ἀπὸ μία μακρὰ περίοδο ἐνδοτικότητος καὶ γκρίζων σκέψεων, αἰσθημάτων καὶ προοπτικῶν γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦρθε τὸ ΟΧΙ τῆς 24ης

Ἀπριλίου 2004 νὰ μᾶς θυμίσει ὅτι ἡ ἐλληνικὴ στάσις ζωῆς ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα μέχρι τὸ '40 συννοήζεται σὲ ἓνα ἀσυμπίδαστο ΟΧΙ πού θέτει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν πραγματικὸ πνευματικὸ πολιτισμὸ πάνω ἀπὸ τὴν μικρόνοη καὶ μικρόψυχη λογικὴ τῶν συμβιδασμῶν ἀπέναντι στό «δίκαιο» τοῦ ἰσχυροτέρου.

Στὸ παρόν τεῦχος λοιπὸν ἔρχονται νὰ συμπορευθοῦν ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐκπροσωπούμενη διὰ τοῦ Πασχαλινοῦ μηνύματος τοῦ Καθηγουμένου π. Γεωργίου Καψάνη, μετὰ τὸ ἄρθρο – ἀνάλυση τῆς Θέκλας Κίττου πού ἀναπτέρωνει τὶς ἐλπίδες μας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ἀντιστέκεται.

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ γίνεται μία ἐπιτυχὴς περιγραφή τῶν στόχων τῆς Νέας Τάξεως Πραγμα-

των στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου και των μεθόδων που χρησιμοποιούνται για την επίτευξή τους. Μέ το σχέδιο Ἀνάν ἔγινε ἡ πρώτη παγκοσμίως δοκιμή προωθήσεως, μέσω τῆς ἔξαγορᾶς συνειδήσεων καὶ ἐντόνων πιέσεων, ἑνός μοντέλου κράτους, κοινωνίας καὶ ἀνθρώπου, πού θά ἐξυπηρετοῦν τήν «Νέα Ἐποχή». Ὅπως γράφει ἡ Θέκλα Κίττου «Ἡ κυνική στόχευση δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τή δημιουργία ἑνός κράτους-ἑταιρείας, ἑνός ἔθνικᾶ ἀποχρωματισμένου κράτους, μέ πολίτες ἀποταυτοποιημένους, μεταλλαγμένους, λοβοτομημένους. Ἐνός μεταεθνοτικοῦ κράτους». Γι' αὐτό καί ἡ ἀπόρριψη τοῦ σχεδίου ἀπό τοῦς Κυπρίους, μέ τό ὑψηλό ποσοστό τοῦ 76% ὑπέρ τοῦ ΟΧΙ στό δημοψήφισμα τῆς 24ης Ἀπριλίου, τόσο πολύ πείραξε τοῦς ἐμπνευστές τοῦ σχεδίου. Βέβαια, ὅπως εἶπε ὁ Τάσσος Παπαδόπουλος, ὁ Κύπριος Πρόεδρος πού ἀναδεικνύεται σέ ἔθνικό ἡγέτη, δέν θά πανηγυρίσουμε

ἐπειδή δέν βρήκαμε λύση. Θά πανηγυρίσουμε ὁμως ἐπειδή ἀποφύγαμε τά χειρότερα.

Γιά τό πολύ σημαντικό καί λυπηρό θέμα τῆς ὀξύνσεως τῆς διαμάχης μεταξύ Φαναρίου καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τίς Μητροπόλεις τῶν κακῶς λεγομένων Νέων Χωρῶν, ἐπαναλαμβάνουμε αὐτά πού γράψαμε σέ προηγούμενα τεύχη καί ἰδιαίτερα στό ἄρθρο τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ τεύχους 32 τῆς *Παρακαταθήκης* μέ τίτλο «Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν».

Τοῦτο μόνον ἐπαναλαμβάνουμε ἐδῶ. Καλόν εἶναι νά δοῦμε τήν ὅλη διαμάχη μέσα καί ἀπό τό πρίσμα τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων πού κάποιοι προσπαθοῦν νά ἐπιβάλουν στά Βαλκάνια. Προτείνουμε μία νέα «ἀνάγνωση» τοῦ προβλήματος ὑπό τό πρίσμα τῶν δεδομένων τοῦ ἄρθρου τῆς Θέκλας Κίττου.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΩΘΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ἡ ἀπειλή τῶν φοβερῶν τρομοκρατικῶν ἐκδηλώσεων σκιαρίζει τίς ἐρχόμενες ἑορτές τῶν Ἀγίων Παθῶν καί τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Τρομοκράται «νόμιμοι» ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καί δυναστῶν τῆς γῆς καί τρομοκράται παράνομοι ἐκ τῶν καταδυναστευομένων, κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἔθνῶν κατακυριεύουσι αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (Μάρκ. 10, 42).

Δυστυχῶς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ δέν ἐφαρμόζεται ὄχι μόνον ἀπό τοῦς μή χριστιανούς ἀλλά καί ἀπό τοῦς κατ' ὄνομα Χριστιανούς. «Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη ὀφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ καί ὀδόντα ἀντί ὀδόντος. Ἐγὼ δέ λέγω ὑμῖν μή ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ (Ματθ. 5, 38-39).

Ἡ ἀντεκδίκησις πολλαπλασιάζει τό κακό.

Δέν τό περιορίζει, ὅπως νομίζουν ὅσοι τήν ἐφαρμόζουν.

Λαοί ἀλληλοεξοντώνονται καί ὁ διάβολος βασιλεύει, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ δίδουν τήν ἐξουσία νά τοῦς διαιρῇ καί νά τοῦς σπείρῃ τό μῖσος καί τήν ἐκδίκησι.

Πολλοί ὀμιλοῦν γιά τήν εἰρήνην. Ἀλλά, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Εἰρήνη φίλη, τό παρά πάντων μέν ἀπαιτούμενον ἀγαθόν, ὑπ' ὀλίγων δέ φυλασσόμενον» (Λόγος ΚΒ').

Ἐπειδή ἡ εἰρήνη δέν φυγαδεύεται μόνον μεταξύ τῶν κρατῶν, τῶν λαῶν καί κοινωνικῶν ομάδων ἀλλά καί μεταξύ τῶν φίλων, τῶν συγγενῶν, τῶν ὁμοπίστων, τῶν συντοπιτῶν, θεωρῶ ἀναγκαῖον νά ἰδοῦμε τί ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ μάς διδάσκει.

Εἰρηνικό ἐπλάσε τόν ἄνθρωπο ὁ Πανάγαθος Θεός. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, κατά τόν ἅγιο

Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, δημιουργήθηκε «ἄμαχος, εἰρηνική, ἀστασίαστος, πρὸς τε τὸν Θεόν καὶ ἑαυτὴν δι' ἀγάπης ἐσφιγμένη» (P.G. 9, 172B). Ἡ ἁμαρτία ὅμως καὶ ὁ ἐγωϊσμός ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους τὰ μίση, τίς διαιρέσεις, τίς συγκρούσεις, τὸν φθόνο, τὴν ἀλληλοεξόντωση, τὴν ἐκδικητικότητα, τὴν ἐπιθετικότητα, τὴν μισανθρωπία.

Ὁ ἀνθρωποκτόνος διάβολος ἐκμεταλλεόμενος τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων τοὺς διαιρεῖ καὶ τοὺς στρέφει ἐναντίον ἀλλήλων.

Τὸν μισάνθρωπο καὶ ἀρχηγὸ τῶν πολέμων διάβολο ἤλθε νὰ νικήσῃ ὁ φιλόανθρωπος καὶ εἰρηνάρχης Χριστὸς καὶ νὰ φέρῃ στοὺς ἀνθρώπους, πού θά τὸν ἐδέχοντο καὶ ἐπίστευαν, τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους μέ τὸν Θεόν, μέ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ μεταξύ των, ἀνέβηκε στὸν Σταυρό. Ἡ εἰρήνη πού ἐπηγγέλησαν οἱ Ἄγγελοι τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μέ τό «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ἀνέβλυσε ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολή του γράφει ὅτι ὁ Θεὸς εὐδόκησε «δι' αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) νὰ συμφιλιώσῃ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ του τὰ πάντα, τόσον τὰ ἐπίγεια, ὅσον καὶ τὰ ἐπουράνια, ἀφοῦ ἔφερε τὴν εἰρήνην μέ τό αἷμα τοῦ σταυροῦ του. Καὶ σεῖς κάποτε ἦσατε ἀποξενωμένοι καὶ ἐχθρικής διαθέσεως, καὶ τὰ ἔργα σας ἦσαν πονηρά, ἀλλὰ τώρα ὁ Θεὸς σᾶς συμφιλιώσε διὰ τοῦ θανάτου “ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ”...» (1, 20–22).

Τόσο μεγάλη καὶ ἀγεφύρωτος ἦταν ἡ ἔχθρα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό, τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των καὶ μέσα των, ὥστε χρειάσθηκε νὰ χύσῃ τό αἷμα του ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μᾶς εἰρηνεύσῃ.

Δῶρο λοιπὸν τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ ἡ εἰρήνη. Δῶρο πού δέν μᾶς δίδεται κατὰ ἓνα μαγικό τρόπο, ἀλλὰ προϋποθέτει τὸν ἰδικό μας ἀγῶνα νὰ δεχθοῦμε τό δῶρο καὶ νὰ τό ἀξιοποιήσουμε. Χρειάζεται κι ἐδῶ συνέργεια. Οὔτε μόνοι μας χωρὶς τὸν Σταυρωθέντα Χριστό ἤμποροῦμε νὰ κατακτήσουμε τὴν ἐσωτερική καὶ ἔξωτερική εἰρήνη, οὔτε πάλι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν δώσῃ χωρὶς τὸν δικό μας ἀγῶνα, γιατί ἔτσι θά καταργοῦσε τὴν ἐλευθε-

ρία μας.

Ἄν ἀκόμη καὶ στήν ἁγία Ἐκκλησία ὑπεισέρχεται ὁ πειρασμός καὶ ἐκμεταλλεόμενος τὰ πάθη μας φυγαδεύει τὴν εἰρήνη, ὅμως ἡ Ἐκκλησία στὸν ἐσῶτερο πυρῆνα της εἶναι πάντα «τό ἄσυλον τῆς εἰρήνης ἀνάκτορον» (Ἅγιος Μάξιμος) καὶ ὁ θυσιαζόμενος στήν Ἁγία Τράπεζα Κύριος εἶναι ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς εἰρήνης. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα δορῖσκειται ἐσφαγμένος ὁ Χριστός. Σφάχθηκε γιὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνη ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, γιὰ νὰ σέ κἀνὴ φίλο μέ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ νὰ σέ συμφιλιώσῃ μέ τὸν Θεὸ τῶν ὄλων. Γιὰ νὰ κἀνὴ φίλο τοῦ Θεοῦ ἐσένα πού εἶσαι ἐχθρὸς καὶ ἀντίπαλός του... Γιὰ νὰ ἔχῃς εἰρήνη μέ τὸν ἀδελφό σου ἔγινε ἡ θυσία αὐτῆ» (P.G. 49, 382-2).

Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκειται πάντα σέ ἓνα διαρκῆ ἀγῶνα, σέ μία διαρκῆ πορεία εἰρήνης μέ ἐπικεφαλῆς τὴν Παναγία μας, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Μάρτυρας, τοὺς Ὁσίους, τοὺς εὐσεβεῖς εἰρηνικούς καὶ εἰρηνοποιούς Χριστιανούς ὄλων τῶν αἰώνων.

Ἡ πορεία αὐτὴν δέν προβάλλεται, δέν διατυμπανίζεται, ἀλλὰ μυστικά ἀκτινοβολεῖ τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ «οὐκ ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως» (Λουκ. 17, 20), δηλαδή μέ ἔξωτερικό θόρυβο.

Αὐτὴ τὴν εἰρήνη μᾶς ἀφῆσε ὁ Κύριος ὡς πολὺτιμη κληρονομία μετὰ τὴν ἁγία Του Ἀνάστασι. Αὐτὴ εἶναι «τό ἐξιτήριο δῶρον τοῦ εἰρηνικοῦ», κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον (P.G. 35, 1149). Οἱ πρῶτες λέξεις τοῦ Ἀναστάσιου ἦταν «εἰρήνη ὑμῖν» (Λουκ. 24, 37).

Αὐτὴ τὴν εἰρήνη μᾶς χορηγεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μέ τὰ ἱερά της Μυστήρια καὶ τὴ θεία Λατρεία της. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Ἡ μέ προσευχῆς καὶ ψαλμωδίας καθημερινή συνομιλία μέ τό Θεό καὶ ὅλες τίς ἐπιδρομές (τῶν παθῶν) καταπραῦνει καὶ τίς ἀλλάζει (πρὸς τό καλό), καὶ τίς σαρκικές ἐπιθυμίες ἀναχατίζει, καὶ τὴν πλεονεξία περιορίζει, καὶ τὴν κούφια ἔπαρση χαμηλώνει, καὶ τό φθόνον ἐξαφανίζει, καὶ τό πάθος τοῦ θυμοῦ μετριάζει, καὶ τὴ μνησικακία ἐξαφανίζει, καὶ ἀφοῦ παραμερίσῃ τὴν πικρία

(τῆς ψυχῆς) καί τή φιλονεικία, παρέχει τήν εἰρήνην καί τήν εὐνομία καί τήν εὐμάρεια καί στίς πόλεις καί στά σπίτια, καί στίς ψυχές καί στά σώματα, καί σ' αὐτούς πού ζοῦν τή συζυγική ζωή καί σ' αὐτούς πού ἔχουν διαλέξει τόν μοναχικό βίο» (Ὁμιλία ΝΑ').

Ὅσον ὁ Χριστιανός ἀγωνίζεται κατά τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς φιλαυτίας καί τῶν παθῶν του καί προάγεται στήν ἀγάπη, τήν φιλοθεΐα καί τήν φιλανθρωπία, εἰρηνεύει ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά. Λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: «ἐάν εἰρήνη ἦ, καί ἀγάπη ἔσται· ἄν ἀγάπη, καί εἰρήνη ἔσται» (Ρ.Γ. 62, 174).

Ὅπως δέ ἔγραψε ὁ ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης: «Ψυχή ἁμαρτωλός, αἰχμάλωτος τῶν παθῶν, δέν δύναται νά ἔχη εἰρήνην καί χαράν ἐν τῷ Κυρίῳ ἔστω καί ἄν κατέχη ὅλα τά πλούτη τῆς γῆς, ἔστω καί ἄν βασιλεύῃ ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου».

Ὁ εἰρηνεύσας μέ τόν Θεό, μέ τόν ἑαυτό του καί μέ τούς συνανθρώπους του Χριστιανός μεταδίδει τήν εἰρήνην καί στό περιβάλλον του. Γίνεται εἰρηνοποιός καί ἀναπαύει τούς συναν-

θρώπους του μέ τήν εἰρηνική κατάστασι τῆς ψυχῆς του. Ἀντίθετα ὁ ἀνειρήνευτος ἄνθρωπος μεταδίδει ταραχή καί ἄγχος.

Δέν θά ἦταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὁ Ἄρχων τῆς Εἰρήνης, ἐάν δέν νικοῦσε τόν διάβολο καί τόν θάνατο μέ τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασί Του. Οἱ ἀπελπισμένοι αἰχμάλωτοι τοῦ θανάτου δέν ἔμποροῦν νά εἰρηνεύσουν.

Ποθοῦμε τήν εἰρήνην γιά ὅλο τόν κόσμο. Ζητοῦμε τήν Χάρι τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Κυρίου γιά νά γινώμεθα καί ἡμεῖς μέ τόν καθημερινό μας ἀγῶνα μέτοχοι τῆς ἰδικῆς Του ἀληθινῆς καί θείας εἰρήνης. Ὁμολογοῦμε καί ἡμεῖς μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο: «Αὐτός γάρ ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφ. 2, 14).

Καί γι' αὐτό τόν εὐχαριστοῦμε, τόν προσκυνοῦμε καί τόν δοξάζομε.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους
Ἀρχιμ. Γεώργιος
Ἁγιον Πάσχα 2004

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

τοῦ Ἰωάννου Κορναράκη,
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Είς μιά χρονική περίοδο, ὅπως αὐτή πού διερχόμεθα σήμερα, κατά τήν ὁποία οἱ ἀξίες γενικά τῆς ζωῆς συνεχῶς ὑποβαθμίζονται καί, γιατί ὄχι, ἐκμηδενίζονται, ἡ θεολογική αὐτοσυνειδησία δείχνει καί αὐτή, ὄχι σπάνια, τά δικά της γνωρίσματα μιᾶς βαθειᾶς κρίσεως, μέ κύριο προσανατολισμό τήν ἀποξένωσή της ἀπό τίς παραδοσιακές καί ἁγιοπνευματικές της ἀφετηρίες!

Ἀναμφιδόλως ἡ κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας, ὑπῆρξε πάντοτε, καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι καί σήμερα, ἡ σκιά τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς θεολογίας της. Τό γεγονός ὅτι κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πίστις, στό πρόσωπό του ἀλλά καί στήν ὑπαρξιακή λυτρωτική

δυναμική τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, προβάλλει ἤδη ἐνωρίς, κατά τήν ἱστορική πορεία τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στή ζωή τοῦ κόσμου, τήν προτεραιότητα τῆς πίστεως αὐτῆς ἐναντί τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς καί συγχρόνως προσηνύει τόν προκλητικό χαρακτήρα τῆς προτεραιότητος αὐτῆς γιά τίς κυριαρχικές ἀπαιτήσεις τῆς ἐγκόσμιας λογικῆς. Σέ πολλές περιπτώσεις ὁ θεολογικός νοῦς γιά ποικίλους λόγους διολισθαίνει στήν ἐπιλογή τῆς δυναμικῆς τῆς ἐγκόσμιας αὐτῆς λογικῆς, ὡς τοῦ κυρίου ἐργαλείου τῆς κατανοήσεως καί ἐρμηνείας τοῦ εὐαγγελικοῦ καί πατερικοῦ λόγου!

Μία τέτοια ἐπιλογή, συνειδητή ἢ μή συνειδητή, ἐκούσια ἢ ἀκούσια, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τήν οὐσία καί τήν κύρια αἰτία τῆς κρίσεως τῆς

θεολογικής αυτοσυνειδησίας πάντοτε, ιδιαίτε-
 ρως όμως σήμερα!

Ἡ ἐποχή μας μαστιζομένη συνεχῶς ἀπό ξε-
 νόφερτα ρεύματα φιλοσοφικῶν καί γενικά θε-
 ωρητικῶν συστημάτων καί ιδεολογημάτων,
 πού ἀποβλέπουν στήν ἀλλοτρίωση τοῦ κόσμου
 ἀπό τίς παραδοσιακές του ἀξίες, προσφέρει
 σήμερα νέες προκλήσεις καί νέες δυνατότητες
 στό θεολογικό νοῦ, γιά μιᾶ ἀκραία μάλιστα
 ἀποξένωσή του, ἀπό τίς παραδοσιακές, δηλα-
 δή ἀγιοπνευματικές ἀφετηρίες τῆς ζωῆς τῆς
 Ἐκκλησίας καί τῆς Θεολογίας τῆς.

Ἡ μεγάλη ἐν τούτοις πρόκληση γιά μιᾶ τέ-
 τοια ἀλλοτρίωση προέρχεται σήμερα ἀπό ἕνα
 βασικό μήνυμα τῆς φιλοσοφικῆς συνισταμέ-
 νης τῶν θεωρητικῶν αὐτῶν συστημάτων, τῆς
 Νέας Ἐποχῆς: τήν ἀπορρίψη καί καταπολέμη-
 ση τοῦ «παλαιοῦ» (παντός παλαιοῦ) γιά τήν
 ἐπικράτηση τοῦ «νέου» (παντός νέου), σέ ὅλα
 τά ἐπίπεδα καί τούς τρόπους σκέψεως καί
 ζωῆς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Ἐξ ἄλλου τήν
 οὐσία καί τό κύριο νόημα τοῦ μηνύματος
 αὐτοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐκπροσωπεῖ σήμερα ἡ
 φιλοσοφία τῆς *μετανεωτερικότητας*, ἡ ὁποία
 ἐφαρμοζομένη στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί
 τῆς Θεολογίας τῆς, ἀξιῶνει τόν διαρκῆ ἐπανα-
 προσδιορισμό ὄλων τῶν δομῶν τῆς παραδόσε-
 ῶς τῆς «ἀπό τῶν πλέον πρακτικῶν ἕως τῶν
 πλέον θεολογικῶν τῆς ἀρχῶν»!

Ἔτσι ὁ ἀγῶνας αὐτός τῆς Νέας Ἐποχῆς κα-
 τά τοῦ «παλαιοῦ», ἐντός τοῦ χώρου τῆς ζωῆς
 τῆς Ἐκκλησίας, συνεργεῖ στήν προσπάθεια
 τῆς ἀπορρίψεως, ἀπό θεολογικούς νόες τῆς
 παραδοσιακῆς ἀγιοπνευματικῆς τῆς παρακα-
 ταθήκης, ὥστε νά διακηρύσσεται σήμερα ὅτι ἡ
 πατερική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἐξεπλή-
 ρωσε πλέον τόν προορισμό τῆς στό «παρελ-
 θόν» καί δέν ἔχει ἐπομένως νά προσφέρει τίπο-
 τε τό νέο στόν ἀγῶνα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώ-
 που, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν μεγάλων καί
 δυσεπιλύτων προβλημάτων τῆς ὑπάρξεως.

Ἡ προσπάθεια αὐτή τῆς ἀπορρίψεως ἀλλά
 καί τῆς στρεβλώσεως καί μεθοδικῆς παρερμη-
 νείας τῆς πατερικῆς παραδόσεως καί διδα-
 σκαλίας ἀντικατοπτρίζεται σήμερα καί φιλο-
 ξενεῖται σέ πολλά κείμενα, ὄχι μόνο ἀκαδη-
 μαϊκῶν διδασκάλων ἀλλά καί ἄλλων θεολό-
 γων μή ἀκαδημαϊκῶν, φρονούντων ὁμως καί

αὐτῶν τά τοῦ ἀντιπαραδοσιακοῦ πνεύματος
 τῶν ἐν λόγῳ κειμένων. Αὐτό δέ πού πρέπει νά
 ἐπισημάνει κάποιος ιδιαίτερα εἶναι τό παρα-
 πλανητικό χαρακτηριστικό, πού κυριαρχεῖ
 στά κείμενα αὐτά: ἡ *διγλωσσία*, ἡ ὁποία λει-
 τουργεῖ ὡς ἐργαλεῖο ὑποκριτικῆς πίστεως καί
 δῆθεν ἐμμονῆς στήν παρακαταθήκη τῆς ὀρθο-
 δόξου διδασκαλίας. Πρόκειται γιά γνωστή
 πλέον μέθοδο, πού ἐνεργεῖ τή διαστρέβλωση
 πατερικῶν θέσεων καί ἀποφάσεων ἀκόμη
 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μέ τή χρήση πατερι-
 κοῦ ὕλικου, ὅποτε ὁ ἀπλός ἀναγνώστης δέν
 εἶναι σέ θέση νά ἀντιληφθεῖ τό ψευδές καί πα-
 ραπλανητικό τῶν στρεβλώσεων καί παρερμη-
 νειῶν τοῦ πατερικοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ καί πα-
 ρασύρεται, μέ τόν τρόπο αὐτό στήν ἀποδοχή
 ἰδεῶν καί ἐννοιῶν, πού τόν ἀποπροσανατολί-
 ζουν ἀπό τήν ἀγιοπνευματική γνησιότητα τῆς
 πίστεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας!

Στή συνέχεια τοῦ παρόντος κειμένου παρα-
 τίθενται κάποια ἐλάχιστα δείγματα στρεβλώ-
 σεως καί σκοπίμου παρερμηνείας βασικῶν θέ-
 σεων τῆς πατερικῆς ἀλλά καί τῆς εὐαγγελικῆς
 διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, πού φιλοξενοῦν
 θεολογικά κείμενα, ἀποδεικτικά μιᾶς βαθειᾶς
 πράγματι κρίσεως θεολογικῆς αυτοσυνειδη-
 σίας, προπομποῦ διαμορφώσεως μιᾶς «νέας»
 ὀρθοδοξίας νεοεποχίτικης λογικῆς, ἀφυδατω-
 μένης ἀπό τόν χαρισματικό πλοῦτο τῆς γνή-
 σιας καί θεοφιλοῦς Ὀρθοδοξίας.

Ἔτσι λοιπόν, σήμερα, σύμφωνα μέ θεμελιώ-
 δη καθοριστική ἀρχή τῆς διαμορφώσεως τῆς
 διδασκαλίας τῆς νεοεποχίτικης ὀρθοδοξίας: «ἡ
 αὐστηρή (!) λογική δίνει σιγά σιγά τή θέση τῆς
 σέ μιᾶ περισσότερο καρδιακή πίστη, μιᾶ πίστη
 πού ἀνέχεται τόν πλησίον καί δέν ἐγκλωβίζε-
 ται σέ ἰδεολογικά στεγανά...». Γιά τό λόγο
 αὐτό: «ἡ ἐπιστημονική θεολογική ἔρευνα»,
 ἐπεκτείνεται σέ ὅλες τίς περιοχές τῆς βιβλικῆς
 ἐπιστήμης καί τά συμπεράσματά τῆς
 θεωροῦνται ἐπιστημονικῶς ἔγκυρα γιά ὅλα τά
 δόγματα, δεδομένου ὅτι στό χῶρο τῆς ἐπιστή-
 μης αὐτῆς, «σήμερα τά ἰδεολογικά ὄρια τελί-
 νουν νά ἐκλείψουν». Ἐξ ἄλλου σήμερα: «μιᾶ
 ὁμολογιακή ὀρθοδοξία εἶναι μιᾶ νεκρή ὀρθο-
 δοξία»! Στή θέση αὐτή συνεπικουρεῖ καί τό γε-
 γονός ὅτι τά δόγματα, γιά τό σύγχρονο ἄνθρω-
 πο εἶναι «γρῖφοι» πού δέν ἔχουν τίποτε νά τοῦ
 εἰποῦν. «Τό κριτήριο πού θά διακρίνει τόν χρι-

στιανό από τον μή χριστιανό θά είναι πλέον ή αγάπη και όχι τά δόγματα!»!

Σήμερα ή δυνατότητα πού έχουμε «για τον προσδιορισμό τής ταυτότητος τής Ἐκκλησίας», «δέν είναι ἀποτέλεσμα μόνο τής θεολογικής ἐπιστήμης ... ὑπῆρξε καρπός τής εὐτυχούς (!) ἐξέλιξης στόν εὐρύτερο χῶρο τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιστημῶν, καί ἰδιαίτερα τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, καί πιό συγκεκριμένα τής πολιτιστικῆς ἀνθρωπολογίας». Ἐπομένως, ὡς πρὸς τόν προσδιορισμό τής ταυτότητος τής Ἐκκλησίας ή ἐπιστημονική γενικῶς ἐξέλιξη ἀποβαίνει οὐσιαστικός παράγοντας αὐτοῦ τοῦ προσδιορισμοῦ, δεδομένου ὅτι: «Ἡ ταυτότητα καί ή ἀποστολή τής Ἐκκλησίας ... δέν βρισκονται στό παρελθόν, στήν ἱστορία, στήν παράδοση εἴτε τῶν ἀποστόλων εἴτε τῶν πατέρων, ἀλλά στό μέλλον...»!

Τό «παρελθόν» τής Ἐκκλησίας ὡς καταλυτικός στόχος τής νεοεποχίτικης θεολογίας, πλήττεται μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση στή χριστολογική ὑπόσταση τής Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον: «Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀντλεῖ τή ὑπαρξη καί τήν ὑπόστασή της ἀπό αὐτό πού εἶναι, ἀλλά ἀπό αὐτό πού θά γίνει· ὄχι δηλαδή ἀπό τό παρόν ή ἀπό τό παρελθόν, ἀπό κάποια αὐθεντία τοῦ παρελθόντος (ἀκόμη καί ἀπό τό γεγονός Χριστός — !!!), ή ἀπό αὐτό πού τής δόθηκε ὡς θεσμός, ἀλλά ἀπό τό μέλλον, ἀπό τά ἔσχατα»!

Ἀπό τή στιγμή πού «τό γεγονός Χριστός», ὡς αὐθεντία τοῦ παρελθόντος, μένει ἔξω ἀπό τήν ὑπόσταση καί τήν ταυτότητα τής Ἐκκλησίας, κάθε ἄλλη δογματική ἀρχή ή εὐαγγελική ἀλήθεια εἶναι ἐπίσης ἐκτεθειμένη στή βασική ἐκθεμελιωτική τῶν πάντων νεοεποχίτικη ἀρχή τοῦ «διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ» τῶν πάντων, στό χῶρο τής ζωῆς τής Ἐκκλησίας. Δέν γνωρίζαμε μέχρι σήμερα ὅτι ὅλα μποροῦν νά ἐπαναπροσδιορίζονται, ἀκόμη καί τά μυστήρια! Πάντως: «Ἡ Θεία Εὐχαριστία ή ὁποία θέβαια αὐτή καί μόνον αὐτή καθορίζει ... τό εἶναι καί τήν ταυτότητα τής Ἐκκλησίας ... ἀπαιτεῖ διαρκή ἐπαναπροσδιορισμό... γιατί ἀλλιῶς κινδυνεύει νά καταστεῖ ψευδές εἶδωλο τής πραγματικότητος πού εἰκονίζει»!!

Ἀλλά τό χριστολογικό δόγμα πλήττεται καί ἀκυρώνεται στήν καρδιά τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, στόν σταυρικό του θάνατο: «Ο Χριστός εἶναι “σωτήρ τοῦ κόσμου” ὄχι

γιατί θυσιάστηκε στό Σταυρό ἐξαλείφοντας μ' αὐτόν τόν τρόπο τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἀλλά γιατί “ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν”». Ἐπίσης: «Ἡ Ἐκκλησία ὑφίσταται ὄχι γιατί ὁ Χριστός πέθανε πάνω στό Σταυρό, ἐξαλείφοντας τίς ἁμαρτίες μας, ἀλλά γιατί ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν»!

Ἐξ ἄλλου στό πανόραμα τῶν κακοδοξιῶν, πού ἐντοπίζονται σέ θεολογικά κείμενα τής ἐποχῆς μας καί προσφέρονται μέ τή μέθοδο τής διγλωσσίας καί δῆθεν μέ τή σφραγίδα τής πατερικῆς θεολογίας, κακοποιοῦνται δύο θεολογικοί ὄροι θεμελιακῆς σημασίας για τή σωτηρία τοῦ χριστιανοῦ ἀνθρώπου· ὁ ὄρος ἁμαρτία καί ὁ ὄρος ἐνοχή!

Ἡ παράδοση τής ἐντολῆς ἀπό τούς πρωτοπλάστους δέν ἦταν ἁμαρτία ἀλλά ἀπλῶς ἀστοχία. «Τό κακό νοεῖται πάντοτε ὡς ἀστοχία, μιά τέτοια ἀστοχία ἦταν καί τό προπατορικό ἁμάρτημα». Ἐπειτα: «Ἡ πατερική θεολογία εἶδε τό προπατορικό ἁμάρτημα ὡς ἀρρώστια καί δέν ἔκανε λόγο για καμμία κληρονομική ἐνοχή παρά μονάχα για τήν κληρονομήση τής φθορᾶς καί τοῦ θανάτου». Ὅμως: «Ἐπηρεασμένος ὁ ἄνθρωπος κυρίως ἀπό τό νομικό πνεῦμα καί τή δικαιοκλή τάξη, στό ἐκδηλούμενο κακό, θέλει πάντοτε ν' ἀναζητεῖ εὐθύνη καί τιμωρία»!

Ἐτσι οἱ ὄροι ἁμαρτία καί ἐνοχή ἀκυρώνονται μέ μιά γενική ἀναφορά στήν πατερική θεολογία. Καί ή μὲν ἁμαρτία ἔχει δαπτισθεῖ στήν κολυμβήθρα τής κρίσεως τής θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας ὡς ἀστοχία καί ἀποφεύγεται στεγανῶς ή χρήση της μέ τήν εὐαγγελική της ταυτότητα, ἐνῶ ή ἐνοχή στιγματίζεται πάντοτε μονομερῶς ὡς ἀποκλειστικό γέννημα νομικισμοῦ!

Ἡ νοηματική στρέβλωση τῶν δύο βασικῶν αὐτῶν ὄρων, τής χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας καί σωτηριολογίας, ἀφήνει μετέωρη, για τή θεολογική σκέψη, τήν εὐθύνη τής τραγωδίας τής καθημερινότητος, ἐφ' ὅσον ή νεοεποχίτικη αὐτή λογική προσκρούει ἀπό μόνη της στό ἀδιέξοδο αὐτῆς τῆς εὐθύνης, ὑψώνουσα κορῶνα (!) ὑπαρξιακῆς ἀπελπισίας: «... πάρα πολύ ὀδύνη καί κακό ὑποφέρουμε χωρίς νά φταῖμε»!

Μιά εὐρύτατα διαδεδομένη κακοδοξία,

πού ἀφορᾶ τή σχέση *κτιστοῦ* καί *ἀκτίστου*, φαίνεται νά πρυτανεύει σέ πολλά θεολογικά πνεύματα. Σύμφωνα μέ αὐτή τή «θεωρία» *«Ὅλα τὰ δημιουργήματα προῆλθαν ἐκ τοῦ μή ὄντος, δηλαδή ἐκ τοῦ μηδενός, ὅποτε τείνουν ἤ πρὸς τήν τελείωση ἢ πρὸς τό μηδέν»*. Ἔτσι ὅταν τό κτιστό δέν ἐνωθεῖ μέ τό ἄκτιστο, μηδενίζεται, ἐπανέρχεται στό μηδέν, στήν ἀνυπαρξία. Αὐτή *«ἡ καλή ἀλλοίωση ἢ ἡ κακή – μηδενιστική ἀλλοίωση ὀφείλεται κατά βάση στήν τρεπτότητα τῶν ὄντων. Αὐτή καθεαυτὴ τούτη ἢ τρεπτότητα δέν εἶναι κακό, ἐπειδὴ εἶναι αἰτία ὄχι μόνο τῆς μηδενωτικῆς ἀλλοίωσης ἀλλά καί τῆς τελειωτικῆς»*.

Προέκταση αὐτῆς τῆς θεωρίας εἶναι ἐκείνη ἢ θέση πού προβάλλει ὡς «πατερικό λόγο» τό θάνατο τῆς ψυχῆς! *«Ἡ ψυχὴ κατά τούς πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας δέν εἶναι ἀθάνατη. Εἶναι κτιστή... ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπὸ τό σῶμα εἶναι μιὰ μορφή θανάτου της... δίχως τό σῶμα εἶναι ἐλαττωματική, ἄστεγη, ἀνάπηρη, σχεδόν παράλογη. Τό σῶμα εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς καί δίχως αὐτό εἶναι ἓνα εἶδος πνεύματος, a ghost...»!* Ἡ θέση αὐτὴ ἔχει ἤδη ἀναπτυχθεῖ σέ εὐρύτερα διαδεδομένη θεωρία, τὸν «*θητοψυχισμό*», ὁ ὁποῖος διδάσκει σέ γειτονική ὀρθόδοξη χώρα καί προβάλλεται ὡς ἐπίτευγμα σύγχρονης ἐλληνικῆς θεολογικῆς σκέψεως!

Στὴ σύγχρονη νεοεποχίτικη θεολογία, ἢ ἀναφορὰ στήν Ἁγία Γραφή καί στήν παράδοση, γιὰ τὴν ἀναζήτηση ἐρεισμάτων ἢ μὴ, στό θέμα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν ὀδηγεῖ «σέ ἐρμηνεῖες φονταμενταλιστικῆς»! *«Ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν ... ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τούς ὀρθόδοξους θετικά (ἐφ' ὅσον) μέχρι σήμερα δέν ἔχουν διατυπωθεῖ θεολογικά ἐπιχειρήματα πού νά ἀποκλείουν τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν»*. Ὅμως: *«Τὰ πράγματα χειροτερεύουν, ὅταν τὴν ἀδράνεια καί τὴν ἀμηχανία μας προσπαθοῦμε νά τίς καλύψουμε καταφεύγοντας στήν Γραφή καί στήν Παράδοση. Τότε εὐκόλα κατρακυλᾶμε σέ ἐρμηνεῖες φονταμενταλιστικῆς»!*

Τέλος τό πλεόν κραυγαλέο γεγονός, πού βεβαιώνει μέ ἀναμφισβήτητη πειστικότητα τὴν κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ δῆθεν «ἐπιστημονική» ἀπόδειξη,

μέ δύο διδακτορικές διατριβές, τῆς ὀρθοδοξίας (!) δύο ἀντιχαλκηδονίων αἰρετικῶν, τοῦ Διοσκόρου καί τοῦ Σεδήρου. Μέ ἱστορικά καί πατερικά δῆθεν κριτήρια, οἱ δύο αὐτοὶ αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ τὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος, ἀναδαπίζονται «ἐπιστημονικῶς» ὀρθόδοξοι! Τό βάθος ἐξ ἄλλου ἀλλά καί τό πλάτος τῆς κρίσεως τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας ἐντοπίζεται, στήν περίπτωση τούτη, στό γεγονός, ὅτι ἡ ἐκπόνηση τῶν δύο αὐτῶν διατριβῶν, δέν προκάλεσε καμμία, μέχρι σήμερα, ἀντίδραση ἀπὸ κάποιο ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο (Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν αἱρέσεων) οὔτε σχολιάσθηκε ἀπὸ κάποιους ἄλλους ειδικούς, στά δογματικά καί ἱστορικά θέματα, στὸν ἐκκλησιαστικὸ κυρίως τύπο!

Ἄλλὰ ἡ κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας δέν μαρτυρεῖται καί δέν ἀποκαλύπτεται μόνο σέ γραπτὰ θεολογικά κείμενα. Βεβαιώνεται καί ἐκφράζεται πρὸς τὰ ἔξω μέ συμπεριφορές καί τρόπους ζωῆς ἀπορριπτικούς τῆς αὐθεντικῆς ποιότητος τοῦ ὀρθόδοξου διώματος. Βασικὰ στοιχεῖα ἢ χαρακτηριστικά τοῦ διώματος τούτου, ὅπως προσευχή, ἐκκλησιασμός, νηστεία ἀκόμη καί μελέτη πατερικῶν κειμένων καί ἄλλα, θεωροῦνται ὡς «εὐσεβισμός» καί κάθε ἀναφορὰ στά στοιχεῖα αὐτὰ γίνεται μέ ἐκδηλη περιφρόνηση!

Ἡ βιωματικὴ αὐτὴ προέκταση τῆς κρίσεως τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας, σέ συμπεριφορές καί τρόπους ζωῆς πού ἀκυρώνουν τό στοιχειῶδες ὀρθόδοξο ἦθος, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς φυσιολογικὴ ἔκφραση τῆς κρίσεως αὐτῆς, δεδομένου ὅτι στρεβλές «ὀρθόδοξες» ἰδέες δέν μποροῦν νά παράγουν ὑγιές ὀρθόδοξο ἦθος. Τό γεγονός αὐτό ἐπικυρώνουν οἱ καταλυτικῆς ἐρωτήσεις Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου: *«Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρῦει τό γλυκύ καί τό πικρόν; Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου σικῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἀλυκόν καί γλυκύ ποιῆσαι ὕδωρ»* (Ἰακ. 3, 11-12). Μέ τό κῦρος τῆς κοινῆς καί ἀδιάφυστης λογικῆς βεβαιώνεται ὁ ὁμολογος βιωματικὸς χαρακτήρας φρονήματος καί τρόπου ζωῆς καί ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς! Ἄλλωστε, ἐν προκειμένῳ, ἰσχύει καί τό ἀντίθετο, κατά τὸν κυριακὸ λόγο *«ἐκ γὰρ τοῦ*

καρποῦ τό δένδρον γινώσκειται» (Ματθ. 12, 33). Ναί· «Ἔσθις (δέ) ψυχῆς τά πάθη συγκρούειν οὐκ ἀνέχεται, κατήγορος δέ τοῦ ἀδήλου ἀδέκαστος γίνεται, τῷ φανερωῦ συμπτώματι λανθάνουσαν διάθεσιν ἐλέγχουσα» (Ἔσθ. Νεῖλος ὁ Ἀσκητής, Ρ.Γ. 79,67).

Καί κατά τόν Ἁγ. Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, ὁ Θεός ἐμφανίζεται σέ κάθε ἄνθρωπο «κατά τήν ὑποκειμένην αὐτῷ περί Θεοῦ δόξαν». Ἔτσι σ' αὐτούς πού βιώνουν θεοφιλῶς τόν

εὐαγγελικό λόγο «ὡς μονάς ἐμφαίνεται καί Τριάς, ἵνα τήν οἰκείαν ὑπαρξιν παραδείξειεν, καί τόν αὐτῆς τρόπον μυστικῶς ἐπιδιδάξειεν». Σ' ἐκείνους ὅμως πού δέν πληροῦν τόν ὄρο τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς, ὁ Θεός ἐμφανίζεται ὄχι ὅπως εἶναι («οὐχ ὡς ἐστί») ἀλλά ὅπως αὐτοί εἶναι («ὡς εἰσί»). Θεολογοῦντες ἐπομένως οἱ τελευταῖοι αὐτοί παράγουν θεολογία ὑποκειμενική, διδάσκοντες ἀπλῶς τόν ἑαυτό τους! (Ρ.Γ. 90,364).

ΑΠΕΥΘΥΝΟΥΜΕ ΟΥΡΑΝΟΜΗΚΗ ΚΡΑΥΓΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργόν
Κων Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν

Ἐξοχωτάτην Ἀναπληρώτριαν Ὑπουργόν
Πολιτισμοῦ
Καν Φάνη Πάλλη Πετραλιᾶ

Ἀξιότιμον Καν Γιάνναν Ἀγγελοπούλου
Πρόεδρον τοῦ «Ἀθήνα 2004»

Εἰς Ἀθήνας

Ἐποχῆς, ὅπως φάνηκε καί ἀπό τίς ἐκδηλώσεις
τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδος;

Πῶς θά ἀποδεχθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες πού ἀρχίζουν μέ ἐπικλήσεις στόν Ἀπόλλωνα καί συνοδεύονται ἀπό προσευχές στόν Δία καί σέ ἄλλους “θεούς”, τούς ὁποίους εἶχαν ἀπορρίψει ἀκόμη καί ἐπιφανεῖς ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, γνωστοί γιά τήν μονοθεΐα τους καί γιά τήν αὐστηρή κριτική τους στή ἀνήθικη καί αἰσχρή πολιτεία τῶν ψευδοθεῶν; (ὁ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, ὁ Παρμενίδης, ὁ ἱστορικός Ἡρόδοτος, ὁ ποιητής Πίνδαρος, ὁ Σωκράτης, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Πλάτων, ὁ τραγικός ποιητής Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης κ.ἄ., βλ. *Νεοπαγανισμός, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*, 2002).

Δέν σκέπτονται οἱ ἀρμόδιοι ὅτι ἡ Πατρίδα μας εἶναι ποτισμένη μέ ἀποστολικά καί μαρτυρικά αἵματα;

Δέν σκέπτονται ὅτι τό νέο ἑλληνικό Κράτος ἀνέστησαν οἱ ἥρωες πού θυσιάσθηκαν ὄχι μόνο γιά τῆς Πατρίδος τήν ἐλευθερία ἀλλά καί γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστι τήν ἀγία;

Γιατί τόση περιφρόνησι στήν ἑλληνορθόδοξο Παράδοσι καί πολιτισμό μας, πού ἐδόξασε τό Γένος μας;

Ἀπευθύνουμε οὐρανομήκη κραυγή διαμαρτυρίας γιά τήν δεδήλωσι τῆς Ὁρθοδόξου

Εν πρώτοις συγχαίρω τόν κ. Πρωθυπουργό καί τήν Κυβέρνησι γιά τήν ἐκλογή τους καί εὐχομαι ἐγκαρδίως ἐπιτυχία στό ἔργο τους.

Ἐν συνεχείᾳ θά ἤθελα, κινούμενος ἀπό πόνο γιά τήν πορεία τῆς Πατρίδος μας, νά ἀναφερθῶ στό θέμα τῶν παγανιστικῶν ἐκδηλώσεων πού ὡς μή ὄφειλε συνοδεύουν τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες.

Ἡ τέλεσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στήν Ἑλλάδα ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα γεγονός μεγάλης σημασίας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται καί ἀπό τήν ἀποδοχή καί ὑποστήριξι τους ἀπό τήν πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πῶς ὅμως οἱ πιστοί Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες θά τούς ἀποδεχθοῦν, ὅταν αὐτοί χρησιμοποιῶνται γιά νά προβληθῆ καί διαδοθῆ ἡ νεοειδωλολατρία καί ἡ πανθηροσκεία τῆς Νέας

Πατρίδος μας από τήν επιχειρούμενη έπανα-φορά τών ψευδών θεῶν τοῦ δωδεκαθέου.

Παρακαλοῦμε τούς ἀρμοδίους παράγοντας τῆς Πολιτείας νά διατάξουν τήν ἀφαίρεσι κά-θε παγανιστικοῦ στοιχείου ἀπό τίς ἐκδηλώσεις τῆς ὑποδοχῆς τῆς ὀλυμπιακῆς φλόγας στίς διάφορες πόλεις καί ἀπό τίς ὑπόλοιπες τελετές κατά τή διάρκεια τών Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Εὐελπισοῦμε ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργός καί ἡ Κυβέρνησίς του, πού ἔδωσαν δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας, θά λάβουν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τίς διαμαρτυρίες τών Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τό ζήτημα δέν εἶναι μικροτέρας σημασίας ἀπό τό ζήτημα τῆς

διαγραφῆς τοῦ θρησκευάτος ἀπό τίς ταυτό-τητες, γιά τό ὅποιο ὁ κ. Πρωθυπουργός εἶχε λάβει τήν ὀρθή στάσι, τήν ὁποία ἐξετίμησαν καί ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τους πολλοί Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες.

Ἐλπίζουμε ὅτι δέν θά ὑπάρξουν νεοέλληνες πού θά ζηλώσουν δόξαν Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραδάτου.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους
Ἀρχιμ. Γεώργιος

καί οἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ 17η / 30ῃ Μαρτίου 2004

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ... ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

τῆς Θέκλας Κίττου*

Τό φθινόπωρο τοῦ 1995, στό «Joint Force Quarterly», περιοδικό πού ἐκδίδεται γιά τόν ἀμερικανικό στρατό ἀπό τό Institute for National Strategic Studies, δημοσιεύθηκε ἕνα ἄρθρο μέ τίτλο «Focus on the Middle East» – Ἐστιάζοντας στή Μέση Ἀνατολή. Ὁ συγγραφέας Hans Binnendijk πρότεινε στό ἄρθρο ἕνα νέο γεωπολιτικό σχέδιο: τό σχέδιο τῆς Μεγάλης Μέσης Ἀνατολῆς. Οἱ ιδέες αὐτές ἔτυχαν ἐπεξεργασίας τά χρόνια πού ἀκολούθησαν καί τόν Αὐγούστο τοῦ 2003 ἡ Κοντολίζα Ράις δημοσίευσε στήν «Washington Post» τό ἄρθρο «Transforming the Middle East» – Μεταμορφώνοντας τή Μέση Ἀνατολή. Τόν Νοέμβριο ὁ Πρόεδρος Μπούς ἐνανήλθε μιλώνοντας γιά τήν «ἀπελευθέρωση τῆς Μέσης Ἀνατολῆς», ἐνῶ ὁ Νίκολας Μπέργς, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2003, ἀναπτύσσει στήν Πράγα τό θέμα «NATO καί Μεγάλη Μέση Ἀνατολή». Περί τίνος πρόκειται σ' ἀλήθεια;

Πρόκειται ἀπλῶς γιά ἕνα ἀκόμη σχέδιο, ἐνταγμένο στήν στρατηγική τοῦ ἐξαγγελθέντος *Νέου Ἀμερικανικοῦ Αἰώνα*, τό ὅποιο ἀποσκοπεῖ στήν ἐδραίωση τῆς παντοκρατορίας τῶν Η.Π.Α. στή Μέση Ἀνατολή. Ἐτσι, πίσω ἀπό τά ὠραῖα λόγια γιά ἀνεξαρτησία, δημοκρατία καί εὐημερία στή Μέση Ἀνατολή, μέ μιά ἀνάγνωση θά διαπιστώσει κανεῖς ὅτι πρόκειται γιά ἕνα σχέδιο «ἀποικιακοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ», πού στήν πραγματικότητα ἐπιδιώκει:

- ἔλεγχο τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν
- προάσπιση τῆς ἀσφάλειας τοῦ Ἰσραήλ
- στρατιωτική καί πολιτική ἀποδυνάμωση τῆς ἰσχύος τῶν κρατῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς
- ἐγκαθίδρυση κυβερνήσεων πού θά τελοῦν ὑπό τόν στρατιωτικό καί οἰκονομικό ἔλεγχο τῶν Η.Π.Α.
- περιορισμό τῆς δραστηριότητος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, τῆς Ρωσίας καί τῆς Κί-

* Ἡ **Θέκλα Κίττου** εἶναι Κυπρία σκηνοθέτις. Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἀπετέλεσε τήν ὁμιλία της στήν ἐκδήλωση μέ τίτλο «Σχέδιο Ἀνάν – Ἡ ὥρα τῆς ἀλήθειας» πού ἔγινε στήν Ἐταιρεία Ἑλλήνων Σκηνοθετῶν στίς 6 Ἀπριλίου 2004. Δημοσιεύθηκε στό ἐνθετο μέ τίτλο «Τό ΟΧΙ σώζει τήν Κύπρο» τῆς ἐφημερίδος *Τό Παρόν* (18.4.2004).

νας στή Μέση Ἀνατολή, στή Μεσόγειο, τόν Καύκασο καί τή Νότια Ἀσία

– ἀνάδειξη τῆς Τουρκίας σέ πρότυπο ἰσλαμικῆς χώρας, παράλληλα μέ τήν ἀποδυνάμωση τῶν ὑπολοίπων μουσουλμανικῶν κρατῶν, ἰδιαιτέρα τῶν ἀραβικῶν

– ἐξαφάνιση μέ κάθε τρόπο τῶν ἰσλαμικῶν καί ἐν γένει τῶν πολιτικῶν κινήματων

– μείωση τοῦ πληθυσμοῦ

“Ὅπως προκύπτει ἀπό δημοσιεύματα στόν τουρκικό Τύπο ὁ Ἐρντογάν γύρισε ἀπό τήν Οὐάσιγκτον τόν Ἰανουάριο μέ τό σχέδιο ὑπό μάλης. Διέβλεψε ὅτι τοῦ δίνει τή δυνατότητα γιά μιᾶ ἀναζωογόνηση μεγαλοθωμανικῶν βλέψεων. Δήλωσε: «Εἶναι λάθος νά ἀναρωτιώμαστε ἂν θά πρέπει νά συμμετέχουμε... Θεωροῦμε θετική τή διεύρυνση τοῦ σχεδίου ὥστε νά περιλάβει τίς νεοσύστατες τουρκικές δημοκρατίες καί τόν Καύκασο...». Καί τέλος, σέ ἕνα ξέσπασμα εὐλικρίνειας ὁ ἀρχηγός τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κόμματος Εὐδαιμονίας ἔγραψε στήν ἔφημερίδα «Γενί Σαφάκ»: «Νά τί κρύβεται πίσω ἀπό τό Σχέδιο Ἀνάν... Ἐβγαλαν στή μέση τό σχέδιο τῆς Μεγάλης Μέσης Ἀνατολῆς. Ξένες δυνάμεις καί πίσω ἀπ’ ὅλες τό Ἰσραήλ, θέλουν νά θέσουν ὑπό τόν πλήρη ἔλεγχό τους τή Μέση Ἀνατολή... Ἡ σημαντικότερη δόση γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ στόχου τους εἶναι ἡ Κύπρος... Ὅποιος κατέχει τήν Κύπρο ἐλέγχει καί ὅλη τήν Ἀνατολική Μεσόγειο...».

Τό 1974, πρὶν ἀκόμη σθῆσουν οἱ φωτιές τῆς εἰσβολῆς τοῦ 1974, ξεκίνησα τήν κινηματογραφική μου σταδιοδρομία μέ τήν ταινία «Κύπρος ἢ ἄλλη πραγματικότητα», πού ἔκανα μέ τό Λ. Παπαδημητράκη. Βυθιστήκαμε σέ μιᾶ ἐξονυχιστική ἔρευνα στά δάθη τῶν χρόνων. Γυρίσαμε πίσω, στίς ἀρχές τῆς ἀγγλοκρατίας καί συναντήσαμε τόν Γερμανό ἀρχαιολόγο Γκούσταβ Χίρτσφελντ νά δηλώνει στά 1880: «Αὐτός πού θά γίνει καί θά παραμείνει μεγάλη δύναμη στή Ἀνατολή, πρέπει νά κρατήσει τήν Κύπρο στό χέρι του. Ὅτι αὐτό εἶναι ἀλήθεια τό ἀποδεικνύει ἡ παγκόσμια ἱστορία τῶν τελευταίων τεσσάρων χιλιάδων χρόνων, ἀπό τήν ἐποχή του Θουτμέ τοῦ Γ’ τῆς Αἰγύπτου, ὡς τίς μέρες τῆς Βασιλίσσας Βικτώριας». Στή διάρκεια δύο χρόνων γυρίσαμε χωριό-χωριό στήν ἐλεύθερη Κύπρο. Οἱ εἰσβολεῖς εἶχαν ἤδη τελει-

ώσει τό ἀποτρόπαιο ἔργο τους. Εἶχαν καταλάβει τήν Καρπασία, τήν Κερύνεια, τήν Ἀμμόχωστο, τήν Μόρφου. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν Τουρκοκυπρίων ζοῦσε στόν ἐλεύθερο νότο. Καί τότε, μπροστά στά μάτια μας, τό 1975 ἐξυφάνθηκε ἕνα σχέδιο μετακίνησης τῶν Τουρκοκυπρίων στίς κατεχόμενες περιοχές. Θυμᾶμαι τή θλίψη καί τόν πόνο αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού μέ συγκλονιστική εὐλικρίνεια κατέγραψε ἡ κάμερα. Ἡ σεκάνς αὐτή τελειώνει στό τουρκικό νοσοκομεῖο Λεμεσοῦ, ὅπου ὁ Τουρκοκύπριος Κεμάλ μᾶς ἀποχαιρετᾶ γιά πάντα μέ τήν κραυγή «τόν Αὐγουστο φύγανε 50 Τοῦρκοι ἀπό τό Ζύγι. Ἐγώ, ὁ Κεμάλ Μουσά ἔμεινα στό Ζύγι, μαζί μέ τούς Ἑλληνες ζῶ. Εἶμαι εὐχαριστημένος, δέν θέλω νά φύγω, ἐγώ ὁ Κεμάλ Μουσά...». Πολλές φορές ἀναρωτήθηκα ἀπό τότε: γιατί καί ἀπό ποιούς κρίθηκε ἀπαραίτητο νά μετακινηθοῦν, μέ ἔμμεση βία, οἱ Τουρκοκύπριοι, ἀπό τίς πατρογονικές τους ἐστίες στήν κατεχόμενη περιοχή; Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει. Κάποιες σκόρπιες διακοινοτικές ἐχθροπραξίες εἶχαν κωπάσει. Ἡ μειονότητα συνέχιζε τόν ἀγῶνα της γιά τόν ἐπιούσιο, ὅπως ὅλοι μας καί τά ἀκροαία στοιχεῖα εἶχαν ἀκολουθήσει τόν Ντενκτάς στόν βορρᾶ. Ἡ κυβέρνηση Κληρίδη προσπαθοῦσε νά ἀντιμετωπίσει τό πρόβλημα τῶν χιλιάδων προσφύγων καί νά δώσει τή μάχη της στόν Ο.Η.Ε. Τίποτα δέν συνηγοροῦσε γιά τήν ἀνάγκη μετακίνησης τῶν Τουρκοκυπρίων στά κατεχόμενα. Καί τότε ἐπινοήθηκε ἡ πολιτική τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων μέ τούς πολίτες τουρκοκυπριακῆς καταγωγῆς. Καί ἀνταλλάξαμε τούς αἰχμαλώτους πολέμου μέ ἐλεύθερους πολίτες. Τό σχέδιο ἦταν σαφές: ἡ Τουρκία καί ὁ ξένος παράγοντας χρειαζόταν στόν βορρᾶ ὄχι μόνο τόν στρατό κατοχῆς, ἀλλά καί μιᾶ εὐάριθμη στρατηγική μειονότητα, γιά νά μπορέσουν ἀργότερα νά ἀναπτύξουν τά διχοτομικά τους σχέδια. Θά ἔπρεπε, στόν κατεχόμενο βορρᾶ, νά δημιουργηθεῖ μιᾶ συμπαγῆς τουρκική μάζα γιά νά μπορέσει ἀργότερα, στό ὄνομά της, νά κτιστεῖ ἕνα ἰσότιμο κράτος.

Οἱ Κύπριοι κρατᾶμε μέ ἀγωνία στά χέρια μας αὐτό τό κείμενο, τό σχέδιο Ἀνάν, ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ 2002. Πολλοί ἀπό μᾶς ἔχουμε ξενοχτήσει πολλούς μῆνες γιά νά τό κατανοήσουμε. Χάριν τῆς συζήτησης θά προσπαθῶσω

νά μεταφέρω περιληπτικά μερικά βασικά σημεία:

– Τό σχέδιο, κατ' αρχάς, δέν αποτελεί έκφραση τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, οὔτε καί στήν πραγματικότητα ἀποτελεῖ ἔργο ἐκπροσώπων τῶν δύο ἔθνοτικῶν ομάδων, ἀλλά ἔργο δοτῶν καί, συχνά, εἰδικά ἐκπαιδευμένων σέ σεμινάρια χρηματοδοτούμενα ἀπό τό "Ίδρυμα Φουλμπράιτ τεχνοκρατῶν Ἑλλήνων καί Τούρκων, καθῶς καί διεθνῶν διπλωματῶν καί νομικῶν Περουδιανῶν, Ἀφρικανῶν καί Ἑλβετῶν, ὑπό τήν ὑψηλή ἐποπτεία καί καθοδήγηση τοῦ Φορέιν Ὀφίς καί τοῦ Στέιτ Ντηπάρτμεντ. Εἶναι προϊόν ἐξαναγκασμοῦ καί ὄχι διαπραγματεύσεως.

– Παρά τί ἀντίθετες ἀποφάσεις τοῦ Ο.Η.Ε., τό ψευδοκράτος, ἀποτέλεσμα ξένης εἰσβολῆς καί προϊόν βίας, νομιμοποιεῖται καί ὁ Πρόεδρος ἑνός νομίμου κράτους ἐξισώνεται μέ τόν ἡγέτη μιᾶς μειονότητας καί ἑνός ἀνύπαρκτου κράτους.

– Παρά τή φαινομενική ὁμοσπονδιακή δομή, σύμφωνα μέ τό Σχέδιο Ἀνάν, τή θέση τοῦ ἑνός ἐνιαίου κράτους καταλαμβάνουν δύο κράτη, ἐκ τῶν ὁποίων τό μέν τουρκοκυπριακό ἀποτελεῖ εὐθέως προτεκτοράτο τῆς Τουρκίας καί τό ἑλληνοκυπριακό καθίσταται ὀμηρός της, οἱ δέ ἀποικιακές ἀγγλικές βάσεις νομιμοποιοῦνται ἐσαεῖ.

– Κατά τό Σχέδιο Ἀνάν, ἡ λαϊκή κυριαρχία στά δύο αὐτά κράτη δέν στηρίζεται στήν ἔννοια τοῦ πολίτη, ἀλλά στήν ἔννοια τῆς ἐθνικῆς καθαρότητος, ἐπιλογή πού ὑπαγορεύει μεθόδους ἔθνοκάθαρσης.

– Ἡ ἔθνοκάθαρση αὐτή, παραβιάζοντας τόν πολιτικό πολιτισμό τῆς Εὐρώπης ἀπό τή συνθήκη τῆς Βεσφαλίας μέχρι σήμερα, ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐκβιαστική ἀποστέρηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῆς πατρίδας, τῆς ἐλεύθερης ἐγκατάστασης, τῆς παρουσίας καί τῆς μετακίνησης ἀφοῦ ἀφαιρεῖται ἀπό τοὺς πρόσφυγες τό ἀναφαίρετο δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐπιδιώκεται, ἐπίσης, ἡ ἀποστέρηση πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀφοῦ ὅσοι ἐπιστρέφουν δέν ἔχουν δικαίωμα ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι, καθῶς καί ἡ ἀποστέρηση τοῦ δικαιώματος νομικῆς προστασίας, ἀφοῦ ἀκυρώνονται ὅλες οἱ προσφυγές τῶν Κυπρίων στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο.

– Οἱ ἑλληνοκυπριακές περιουσίες στά κατεχόμενα, προκειμένου νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἔθνοκάθαρση, θα δημευθοῦν καί θά παραχωρηθοῦν σέ Τούρκους καί ξένους.

– Τό Σχέδιο Ἀνάν ἀντικαθιστᾷ τή δημοκρατική ἀρχή τῆς πλειοψηφίας καί μειοψηφίας μέ τήν ἀρχή τῆς ἀριθμητικῆς ἰσοτιμίας, δηλαδή τό 17% τοῦ πληθυσμοῦ ἐξισώνεται μέ τό 82%: ὁ Πρόεδρος εἶναι ἐκ περιτροπῆς Ἕλληνας καί Τούρκος, ἡ Γερουσία ἀποτελεῖται ἀπό 24 Ἕλληνες καί 24 Τούρκους, ἡ Βουλή ἀπό 33 Ἕλληνες καί 12 Τούρκους, ἀλλά γιά κάθε ἀπόφαση ὑπάρχει δικαίωμα βέτο τῆς ἄλλης πλευρᾶς.

– Οἱ Κύπριοι, Ἕλληνες καί Τούρκοι, τίθενται κάτω ἀπό καθεστῶς ἐπιτροπείας, ὡς ἀνίκανοι νά διαχειριστοῦν τά τῆς πατρίδας τους, ἀφοῦ, σέ περίπτωση ἀδυναμίας λήψεως ἀπόφασης ὁποιοῦδήποτε ὄργανου, τά θέματα παραπέμπονται στό Ἀνώτατο Δικαστήριο, πού ἀποκτᾷ καί ἐκτελεστική ἐξουσία καί ὅπου τόν τελικό λόγο ἔχουν τρεῖς ξένοι δικαστές.

– Ἡ Ἐνωμένη Κυπριακή Δημοκρατία θά εἶναι τό πρῶτο μέλος τοῦ Ο.Η.Ε. πού θά στερεῖται στρατοῦ, δηλαδή δικῆς τῆς αὐτοάμυνας. Στή θέση τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ τοποθετοῦνται δυνάμεις τοῦ Ο.Η.Ε., χωρίς ἐντολή ἐπιβολῆς. Παράλληλα οἱ τρεῖς ἐγγυήτριες δυνάμεις παραμένουν, ἡ Τουρκία διατηρεῖ δικαίωμα μονομεροῦς ἐπέμβασης καί ἀπό κοινοῦ μέ τήν Ἑλλάδα διατηροῦν στρατιωτικές δυνάμεις. Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἑλληνικές δυνάμεις μειονεκτοῦν λόγῳ ἀπόστασης.

– Ἡ κρατική λειτουργία χαρακτηρίζεται ἀπό πληθώρα ὀργάνων καί διαιδαλώδεις διαδικασίες: ἔτσι, τό κράτος τοῦ Ἀνάν διαθέτει τρεῖς κυβερνήσεις, τέσσερα κοινοβούλια, ἕξι προέδρους, τρεῖς ἀστυνομίες.

– Τό οἰκονομικό κόστος τῆς λύσης εἶναι τόσο ὑπέρογκο, πού ὅλες οἱ μελέτες μιλοῦν γιά χρεοκοπία. Τό κόστος αὐτό θά κληθοῦν νά τό καταβάλουν οἱ Ἑλληνοκύπριοι: αὐτοί, καί ὄχι ἡ Τουρκία, θά ἀποζημιώσουν τοὺς ἑλληνοκύπριους πρόσφυγες γιά τήν ἀπώλεια τῆς παρουσίας τους, αὐτοί θά ἀποζημιώσουν τοὺς τουρκοκύπριους πρόσφυγες, αὐτοί θά ἀποζημιώσουν τοὺς ἐποίκους σέ περίπτωση μετεγκατάστασης, αὐτοί θά καταβάλουν τό κόστος ἀνοικοδόμησης.

– Παραμένουν και νομιμοποιούνται 70.000 έποικοι.

– Προωθώντας έναν *θρησκευτικό συγκρητισμό*, καθιστά τις θρησκευτικές άργιες κοινές και υποχρεωτικές για τα δύο κράτη: τα Χριστούγεννα, τη Μ. Παρασκευή, τη Δευτέρα του Πάσχα, τό Ραμαζάνι, τό Μπαϊράμι και τή γέννηση του Μωάμεθ, διάζοντας τή θρησκευτική ταυτότητα των δύο έθνοτικών ομάδων.

– Ένω ή άδικία και ή βία νομιμοποιούνται και συνεχίζονται, έγκαθίσταται *Έπιτροπή Συμφιλίωσης*, ή όποια θά προωθήσει τόν άμοιβαίο σεβασμό! Θά έτοιμάσει ιστορία του κυπριακού προβλήματος κοινής άποδοχής (!), καθώς και κοινά σχολικά βιβλία, ένω ή τουρκική γλώσσα καθίσταται υποχρεωτική στή μέση εκπαίδευση.

– Τό Σχέδιο Άνάν νομιμοποιεί τόν έκτουρ-

ρισμό των έλληνικών τοπωνυμίων των κατεχομένων περιοχών, διάζοντας τήν ιστορική φυσιογνωμία και όλοκληρώνοντας τό πολιτιστικό έγκλημα κατά τής νήσου, παρά τήν αντίθετη άπόφαση του Ο.Η.Ε.

– Τό κράτος του Άνάν θά είναι, ίσως, τό πρώτο κράτος του πλανήτη, του όποιου ή σημαία και ό έθνικός ύμνος είναι άποτέλεσμα διεθνούς διαγωνισμού, έπιπέδου Eurovision.

‘Ο Δημήτρης Τσάτσος όνόμασε τό σχέδιο «κείμενο παράφρονος». Και οί Κύπριοι πολιτικοί, μέ αυτό τό συναινετικό ή άφελές πνεύμα που τους διακρίνει, τό όνόμασαν μή λειτουργικό και μή διώσιμο.

Ποιά, όμως, είναι ή σκοπιμότητα που κρύβει αυτός ό παραλογισμός; Ποιός είναι ό άρρητος στόχος αυτού του έξωφρενικού σχεδιασμού; Γιατί, παρά τόν προφανή παραλογισμό

‘Η Παρακαταθήκη παρακαλεί για τή συνδρομή σας

‘Η *Παρακαταθήκη* μέ τή χάρη του Θεού, τίς ευχές των Πατέρων και τή βοήθεια των φίλων της είσήλθε από τό φθινόπωρο του έτους 2003 στον έκτο χρόνο εκδόσεώς της.

‘Όλα αυτά τά χρόνια ή *Παρακαταθήκη* άπεστέλλετο δωρεάν. ‘Η συνδρομή ήταν προαιρετική.

Παρ’ ότι ή έπιθυμία μας είναι αυτό τό καθεστώς νά συνεχισθεί, ή σκληρή πραγματικότητα μάς έμποδίζει νά τό κάνουμε. ‘Ο λόγος είναι ότι ένω από τή μία πλευρά έχουμε αύξηση των έξόδων εκτυπόσεως και άποστολής διά του Ταχυδρομείου, από τήν άλλη έχουμε μεγάλη μείωση των προαιρετικών συνδρομών άφ’ ότου τό ευρώ άντικατέστησε τή δραχμή.

‘Αναγκασθήκαμε από τό προηγούμενο τεύχος (‘Ιαν.–Φεβρ. 2004) νά προσαρμοσθούμε και έμεις στην πρακτική των περισσότερων περιοδικών, τά όποια έχουν συγκεκριμένο ποσό συνδρομής, διότι διαφορετικά θά πρέπει λόγω των συσσωρευθέντων χρεών νά διακόψουμε τήν έκδοση τής *Παρακαταθήκης*.

‘Ετσι ή έτήσια συνδρομή έσωτερικού θά είναι 10 ευρώ, ένω ή έτήσια συνδρομή έξωτερικού θά είναι 30 ευρώ. Για τήν Κύπρο ή έτήσια συνδρομή θά είναι 7 λίρες Κύπρου.

‘Εννοείται ότι θά γίνονται μέ ευγνωμοσύνη δεκτές προσφορές και πέραν του συγκεκριμένου ποσού τής έτήσιας συνδρομής για τήν ένίσχυση του περιοδικού και του Συλλόγου που τό εκδίδει, δηλαδή, του Πανελληνίου Συνδέσμου για τήν Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη».

Μπορείτε για τήν άποστολή τής συνδρομής σας νά χρησιμοποιήσετε τήν ένθετη ταχυπληρωμή, ή όποια έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος από τίς άλλες ταχυδρομικές έπιταγές ή νά καταθέσετε χρήματα σέ έναν από τους δύο τραπεζικούς λογαριασμούς που αναγράφονται κατωτέρω:

‘Εθνική Τράπεζα: **421/614374-15** και Αlpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Στήν τελευταία αυτή περίπτωση τής καταθέσεως μέσφ Τραπεζής, παρακαλούμε νά γράψετε όπωσδήποτε τό όνομά σας στο παραστατικό καταθέσεως που συμπληρώνετε στην Τράπεζα, ώστε νά μπορούμε νά τό πληροφορηθούμε και νά σας άποστείλουμε και τήν σχετική άπόδειξη. ‘Η άπόδειξη συνδρομής ή δωρεάς μπορεί νά έπισυναφθεί στή φορολογική σας δήλωση, για νά εκπέσει τό ποσό αυτό από τήν Έφορία.

του και την έξ αρχής μαζική απόρριψή του από τον κυπριακό λαό, έχουν εγκατασταθεί, εδώ και 18 μήνες, στο αεροδρόμιο Λευκωσίας περισσότεροι από 500 διεθνείς υπάλληλοι, οι οποίοι έχουν συγκροτήσει δεκάδες τεχνικές επιτροπές και επεξεργάζονται εκατοντάδες νομοσχέδια, γιατί έχουν ήδη εγκρίνει σημαία και εθνικό ύμνο; Η παραφροσύνη μπορεί να βαπτίζεται ως «λογική», κάτω από μία ορισμένη οπτική: την οπτική ενός κυνικού ή ενός ζόμπι. Η κυνική στόχευση δεν είναι άλλη από τη δημιουργία ενός κράτους-εταιρείας, ενός εθνικά αποχρωματισμένου κράτους, με πολίτες αποταυτοποιημένους, μεταλλαγμένους, λοβοτομημένους. Ένας μεταεθνοτικού κράτους, όπως αποκαλύπτει ξεκάθαρα και ο Στέλιος Ράμφος, από τους πιστούς όπαδούς του Άνανικου έκτρώματος. Στόχος, ή διατεταγμένη κατασκευή μιᾶς μεταεθνοτικής, εξωιστορικής ομάδας, αποτελούμενης από έλληνικά και τουρκικά υλικά: κοινές θρησκευτικές γιορτές, εργαστηριακοί τουρκοελληνικοί χοροί, κατασκευασμένα ήθη και έθιμα, ή όποια θά αποτελέσει μοντέλο για τις έλληνοτουρκικές αντιπαλότητες αλλά και για την περιοχή όπου γεννήθηκαν οι μεγάλοι πολιτισμοί. Μηχανισμοί δημιουργίας γενιτσάρων θά μπορούσαν να ονομαστούν τά τερατώδη πού επισυμβαίνουν γύρω από τό Σχέδιο Άναν. Συνειδητές επιλογές ενός έγκεφάλου πού έχει αποφασίσει να απανθρωποποιήσει την Κύπρο, να τή θέσει εκτός Ιστορίας. Νά τή μετατρέψει σέ ένα οικόπεδο μέ ανθρώπους σπαρτούς, όπως μέ εκπληκτική διαίσθηση και ευφυΐα διατύπωσε ήδη από τη δεκαετία του '50 ο Γιώργος Σεφέρης.

Ποιός είναι όμως, ο τρόπος για τούτη την ανθρωπιστική και πολιτισμική καταστροφή; Ο τρόπος είναι ένας: ή πολυετής και συστηματική σκευωρία και δόλια συνωμοσία σκοτεινών κέντρων κατά της ελεύθερης βούλησης του κυπριακού λαού.

Οί μέθοδοι πολλές. Πρώτη, ή συντριβή της λογικής και της συνείδησης. Μικρό δείγμα από τό κείμενο του Άναν: πουθενά δεν αναφέρονται οι γνωστές έννοιες: εισβολή, κατοχή, πρόσφυγας, έποικος. Η γλώσσα αποκτά μιᾶ δῆθεν ούδετερότητα για να κρύψει την ατιμία, την αναισχυντία και τον κυνισμό. Όνομάζει:

- τούς πρόσφυγες = ιδιοκτήτες περιουσίας πού στερήθηκαν κατοχής (dispossessed owners) λόγω γεγονότων
- τούς έποίκους = νέους ιδιοκτήτες ή νέους χρήστες περιουσιών
- τά κατεχόμενα έδάφη πού θά επιστραφούν = έδάφη υπό έδαφική προσαρμογή
- τήν επιστροφή των προσφύγων = διευθέτηση για τήν άσκηση περιουσιακών δικαιωμάτων
- τούς έποίκους οι οποίοι άρπαξαν περιουσίες προσφύγων πού έδιώχθησαν από τή γή τους ως αποτέλεσμα παράνομης στρατιωτικής βίας = παρόντες χρήστες πού έχουν κατοχή περιουσιών ιδιοκτητών, οι οποίοι στερήθηκαν τή χρήση της ως αποτέλεσμα διοικητικής απόφασης!

Η επόμενη μέθοδος είναι ή διάβρωση της εθνικής ταυτότητας. Τοῦτο επιχειρείται εδώ και πάνω από 100 χρόνια από τούς Άγγλους. Διάβρωση της ελληνικής συνείδησης, απαγόρευση του ελληνικού εθνικού ύμνου, προσπάθεια ίδρυσης άγγλικού πανεπιστημίου, σύνδεσμοι για τήν καλλιέργεια νεοκυπριακής συνείδησης, χρήση άγγλικής γλώσσας σ' όλο τον κρατικό μηχανισμό μέχρι πρόσφατα, ανώτατες σχολές και Πανεπιστήμιο όπου συχνά ή διδασκαλία γίνεται στην άγγλική, κυπροκεντρισμός, απέμπόληση των εθνικών αγώνων και των ελληνικών εθνικών συμβόλων. Μέσα σ' αυτόν τον σχεδιασμό ανήκει και ή εμφύλια αντιπαράθεση μακαριακών-γριδικών, καθώς και ή αντιπαράθεση μετά τό χουντικό πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1974.

Έκ παραλλήλου μέ τή διάβρωση της ελληνικής εθνικής ταυτότητας τά σκοτεινά κέντρα εξώθησαν σιγά-σιγά τίς δύο κοινότητες σέ αίματηρή σύγκρουση. Υποκίνησαν ήδη από τό 1900 τή διεκδίκηση του taksim, της διχοτόμησης και στη διάρκεια της αντιαποικιακής εξέγερσης του '55 οι Άγγλοι ανέθεσαν στό τουρκικό στοιχείο τον κατασταλτικό της εξέγερσης μηχανισμό. Προώθησαν τον συστηματικό εκτουρκισμό και εκμουσουλμανισμό των κατά βάση έξ Ελλήνων Τουρκοκυπρίων, υπέθαλψαν άκραίους σοβινιστικούς κύκλους πού όδήγησαν πολύ γρήγορα στους θύλακες,

ἀργότερα στήν τουρκική ἀνταρσία καί σιγά-σιγά στήν μετατροπή τῆς τουρκοκυπριακῆς μειονότητας σέ στρατηγική μειονότητα γιά τήν Τουρκία. Οἱ ἴδιοι κύκλοι πού σήμερα κόπτονται γιά τήν ἀδελφосύνη τῶν δύο κοινοτήτων καί ὀδελυσομένοι τόν ἐθνικισμό προσπαθοῦν νά ἐνοχοποιήσουν τόν δίκαιο πατριωτικό ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου, εἶναι οἱ ἴδιοι πού θά ὑποθάλψουν ἐκ νέου τόν ἐθνικισμό ὅταν τόν χρειαστοῦν.

Ὡστόσο, ἡ πιό ὑπουλη μέθοδος εἶναι ὁ *ψυχολογικός πόλεμος*. Οἱ τεχνικές αὐτές πού παρακολουθοῦμε τά τελευταῖα χρόνια καί πού θροίσκονται σέ πλήρη ἀνάπτυξη τόν τελευταῖο μῆνα. Μετά τό πραξικόπημα καί τήν εἰσβολή μερικές δεκάδες ἐρευνητές ἀπό γνωστά εὐαγῆ ἰδρύματα ἐρευνοῦσαν τά πειραματόζωα. Ἐμᾶς τούς Κυπρίους. Ἀπό σπίτι σέ σπίτι, μέ ἐρωτηματολόγια. Πῶς αἰσθάνεσθε μετά τήν εἰσβολή; Τί πιστεύετε γιά τούς καλαμαράδες; Θά θέλατε νά γίνει ἔνωση μέ τήν Ἑλλάδα; Θά μπορέσετε νά ξαναζήσετε μέ τούς Τουρκοκυπρίους; Οἱ ἐρευνητές κράτησαν ἀρκετά καί ζωγράφησαν τόν ψυχισμό τοῦ μεταπολεμικοῦ Κυπρίου.

Σέ λίγο ἄρχισαν οἱ εὐγενικές προσκλήσεις ἀπό τό Ἰδρυμα Φουλμπράιτ.

— Ἄς πᾶμε μιά βόλτα μέχρι τό Λήδρα Πάλας, εἶναι κάποιιοι Τουρκοκύπριοι πού θέλουν νά κουβεντιάσουν μαζί σας. Καί οἱ ἐντεταλμένες καί ἐλεγχόμενες συναντήσεις καλλιτεχνῶν καί ἐπιστημόνων ἄρχισαν νά πληθαίνουν στό Λήδρα Πάλας. Μουσικοί, ζωγράφοι, σκηνοθέτες, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, δικηγόροι καί κρατικά στελέχη. Κάποιοι ἀποσκιρτήσαν. Ἡ Μισέλ, ἡ κοινωνιολόγος, ἀηδίασε καί ἔφυγε. Δέν ζεῖ πιά ἀνάμεσά μας, πρόλαβε καί μᾶς μίλησε γιά τήν ἀπάτη, ἤδη ἀπό τό 1985. Γύρω ἀπό ἕνα τραπέζι ἑλληνοπουλάκια καί τουρκοπουλάκια σάν κοτοπουλάκια. Ὁ Καναδός καθηγητής, ὁ γκουρού. Τούς ἐξηγεῖ ὅτι αὐτό πού θά συμβαίνει μεταξύ τους πρέπει νά μένει κρυφό. Ὁ trainer, ὁ ἐκβιαστής, καλεῖ ἕνα τουρκόκι νά πλησιάσει μιά ἑλληνοπούλα καί ἕνα ἑλληνακι νά πλησιάσει μιά τουρκοπούλα. — Νά, μπορεῖτε ν' ἀκουμπήσετε ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Πρέπει νά ξεχάσετε. Θά συζητήσουμε σιγά-σιγά, μόνο νά ξεχάσετε!

— Μά τί θά γίνουν οἱ ἀγνοοῦμενοι, ἐγώ

εἶμαι πρόσφυγας, θέλω νά μιλήσω μέ τόν Ἀχμέτ, μήπως μπορέσω καί ἐπιστρέψω.

— I am sorry, αὐτό εἶναι ἐκτός θέματος! Ἐπέμενε ὁ Νίκος ἀπό τή Γαλιούσα, ἀλλά ὁ Καναδός δέν τόν ξανακάλεσε καί ἔχασε πιά ἐπαφή μέ τόν Ἀχμέτ τόν Τουρκοκύπριο.

Ὁ πόθος τῆς ἐπιστροφῆς μέγας. Ὁ Πενταδάκτυλος ἐκεῖ, μιά δρασκελιά καί τόν πλησίασε. Εἶναι κάτι πού οἱ Ἑλλαδίτες δέν μπορεῖτε νά καταλάβετε. Εἶναι τόσο μικρό τό νησί πού ὅλα γίνονται ἐξ ἐπαφῆς, μᾶ εἶναι καί τόσο μεγάλο πού σοῦ δίνει τήν αἴσθηση μιᾶς μεγάλης χώρας. Ἀφέντες ἄλλαξε πολλούς, σκλαβιές ἀτελείωτες καί ἐξευτελισμούς καί ὑποταγές καί προδοσίες ἀπ' ἔξω καί ἀπό μέσα. Μά ποτέ δέν μοιράστηκε κι οὔτε καί τώρα θά μοιρασεῖ, γιατί ἡ ψυχὴ τοῦ Κυπρίου θά προτιμᾷ τό σκλάβωμα ὅλου τοῦ νησιοῦ, ποτέ ὅμως τό ὀριστικό δόσιμο τοῦ μισοῦ. Εἶναι σάν ἡ ψυχὴ του ν' ἀπλώνεται ἀπό τήν Πέτρα τοῦ Ρωμηοῦ ὡς τόν Ἀπόστολο Ἀνδρέα.

Ἡ ἐμπειρία, ὡστόσο, ὅτι μποροῦμε νά συμβιώσουμε εἰρηνικά ὑπάρχει ὅσο ὑπάρχει καί ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ Ἑλλάδα γι' ἄλλη μιά φορά μέσ στίς χιλιετίες εἶπε ξεκάθαρα πῶς ἦταν μακριά. Ἡ λύση, λοιπόν, εἶναι ἐδῶ. Μόνο ἐδῶ. Στήν Κύπρο. Ὁ Καναδός πειραματιστής τό κατάλαβε καί τό ἀξιοποίησε. Τούς πῆγε στά ραντεβοῦ στήν Πύλα κι ὕστερα γέμισε ὁ τόπος συλλόγους ἐπαναπροσέγγισης, φιλίας καί εἰρήνης ὑπό τήν ὑψηλή προστασία, καθοδήγηση καί χρηματοδότηση τῶν ξένων. Καί ὕστερα ἤρθαν τά σεμινάρια στό Ὁσλο. Ἐπτὰ χρόνια. Πολλές ἑκατοντάδες οἱ συμμετέχοντες. Ἑλληνες καί Τοῦρκοι. Πού πηγαίνανε πέρα. Κλείνονταν ἐπὶ μέρες σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅλα πληρωμένα καί περνοῦσαν ἀπό ταχύρρυθμη ἐκπαίδευση *Μετασχηματίζοντας τή συνείδηση*. Ὅσοι ἔκαναν ἐρωτήσεις ἢ ἀντιδρούσαν δέν ξαναπῆγαν. Οἱ ἄλλοι συνέχισαν, ἐπεξεργάστηκαν, χωρὶς, ἴσως, νά τό ἀντιληφθοῦν καί σελίδες τοῦ σχεδίου. Ὁρισμένοι παρελαύνουν στίς συζητήσεις διαστρέβλωσης στά μέσα μαζικῆς ἀποβλάκωσης.

Τώρα ὁ ψυχολογικός πόλεμος σέ πλήρη ἀνάπτυξη.

Ἄν δέν τό ὑπογράψετε, θά δεῖτε τί θά πάθετε. Πρῶτος ὁ ἀμερικανός διαπραγματευτῆς γιά τό Κυπριακό Τόμας Γουέστον ἤρθε στή

Λευκωσία για να μάς πει ότι «όποιος απαντήσει αρνητικά στα δημοψηφίσματα θα φέρει ένα άπιστευτα αρνητικό και βαρύ φορτίο σε σχέση με τις αποφάσεις για το μέλλον». Σε λίγο παρέλαβε τη σκυτάλη ο άγγλος ύπουργός εξωτερικών Τζάκ Στρό, ο οποίος, κατά τά άλλα, όφειλε ως έγγυητής να υπερασπίζεται την κυπριακή άνεξαρτησία. «Δέν θά ένταχθεί όλο τό νησί στην Ε.Ε. άφοϋ ή έλληνοκυπριακή πλευρά έκπροσωπεϊ μόνο τόν νότο», είπε σάν κοινός άπατεώνας. 'Από τήν παρέα δέν μποροϋσε νά λείψει και ό έμπνευστής τοϋ σχεδίου λόρδος Χάνεϊ: «Δέν πά' νά λέτε όχι!... Θά σάς κάνουμε δημοψηφίσματα όσπου νά πείτε νάϊ», είπε. Κι ό Γκρόσμαν είπε στους 'Ελληνοαμερικανούς πώς είναι έπιθυμία τών Η.Π.Α. νά ύπογραφεϊ τό σχέδιο, γιατί αυτό έπιβάλλει τό έθνικό συμφέρον τών 'Αμερικανών. Και ύστερα ήρθε ό πολύς κ. Μίλερ. 'Ακόμη κι ό γλυκός, ό άγαπημένος Κόν Μπετί στιγμάτισε τούς όμοϊδεάτες του Κυπρίουσ οϊκολόγους σάν έθνικιστές. Και ύστερα ό Φερχόιγκεν έγκατέλειψε όσα περί εύρωπαϊκοϋ κεκτημένου άνέλυε πρό Λουκέρνης και όμιλει περί εύρωπαϊκων έξαιρέσεων. "Όλοι τά ίδια. 'Υπογράψτε, άλλωτς δέν θά δεϊτε άσπρη μέρα.

700.000 ψυχές είναι οί Κύπριοι. "Όλοι πέ-

σαν άπάνω τους. 'Ακόμα και ή πατρίδα. 'Ο Σημίτης, ό Γιώργος, ό Πάγκαλος, ό Λοθέρδος, ό Τζουμάκας, ή Διαμαντοπούλου, ό Τσοχατζόπουλος. 'Ο Μάνος, ή Δαμανάκη, ό Μπίστης. 'Ο Μητσotάκης, ή Ντόρα, ό 'Ανδριανόπουλος κι άλλοι. 'Ανιστόρητοι, τρισάθλιοι, μοιραϊοί και μικροί. Οί Κύπριοι τούς κοιτάμε μέ θλίψη. Δέν μποροϋμε οϋτε νά τούς μισήσουμε...

Μόνο μποροϋμε νά ποϋμε πώς ή Κύπρος θά μείνει άκέραιη και μέ τήν πέντε χιλιάδων χρόνων έλληνική ίστορία της ταμένη στην ψυχή της.

"Ηρεμη, σιωπηρή και πεισματάρα... 'Ελεύθερη πολιορκημένη...

"Ετσι πέρασε μέσ στους αϊώνες κι έτσι θ' ακολουθήσει τή φωνή της και τώρα.

Γιά νά προστατεύσει τήν πατρώα γή και τήν περηφάνεια της.

Γιά νά θωρακίσει τόν 'Ελληνισμό.

Γιά νά όρθώσει, άν και μικρή, άνάστημα μεγάλο για λογαριασμό τών λαών τής Μεσογείου και τών Βαλκανίων.

Γιά νά θέσει φραγμό στην εκθεμελίωση τοϋ εύρωπαϊκοϋ άνθρωπισμοϋ και, γιατί όχι,

Γιά νά δικαιώσει τις θαρραλέες φωνές τών τίμων 'Αγγλων και 'Αμερικανών πού δέν σιωποϋν και οί όποιοι δέν είναι λίγοι.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ «ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ» ΜΕΘΟΔΟΙ:

**Μία νέα μορφή πνευματικοϋ ολοκληρωτισμοϋ
της 'Ελένης 'Ανδρουλάκη, καθηγήτριας**

Α' Μέρος

1. Οί άπαρχές της έναλλακτικής 'Ιατρικής

Γιά πολλούς αϊώνες ό δυτικός πολιτισμός βασιζόταν στον όρθολογισμό. "Αν και ή άκραία μορφή τοϋ όρθολογισμοϋ δέν βρίσκει σύμφωνους τούς Χριστιανούς, ή όρθολογιστική σκέψη άποτελει πολύτιμο εργαλειό τοϋ άνθρώπου, γιατί όδηγει στην άνάπτυξη της έπιστήμης. Πραγματικά, ή άληθινή έπιστήμη στηρίζεται σε άντικειμενικές μεθόδους

έρευνας, οί όποιες αποκλείουν ό,τιδήποτε μεταφυσικό και κατά συνέπεια αναπόδεικτο. "Όταν κάνουμε έπιστήμη επιβάλλεται νά είμαστε ελεύθεροι από ύποκειμενικές ή προσωπικές πεποιθήσεις, κοσμοθεωριακές άντιλήψεις και φιλοσοφίες, άλλωτς όδηγοϋμαστε στην κατάργηση τής έπιστήμης, στή δημιουργία μιάς ψευδοεπιστήμης, στό σκοταδισμό και τήν άναδίωση τοϋ Μεσαίωνα μέ ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Εϋκολα διαπιστώνει κανείς ότι τά τελευταία χρόνια κυριαρχεί αυτή άκριδώς ήπραγ-

ματικότητα: ή καταδυνάστευση τής λογικής σκέψης από διάφορα σχήματα άνελευθερίας και πλάνης, όπως αυτό του άνατολικού μυστικισμού, ό όποιος έχει είσχωρήσει άκόμα και μεταξύ τών Χριστιανών. Τοϋτο άποτελει θλιβερή έμπειρία πολλών πνευματικών, αλλά και ειδικών μελετητών, όπως ό συγγραφέας Dave Hunt, ό όποιος έπισημαίνει ότι έκατομμύρια άνθρώπων παγκοσμίως στρέφονται και άποδέχονται μέ ένθουσιασμό πρωτόγονες παγανιστικές θρησκευτικές πρακτικές. Ο Dave Hunt πολύ εύστοχα παρατηρεί : «Μέ κάποια παράξενη μεταμόρφωση ό άποκρυφισμός έχει γίνει έπιστημονικός»¹.

Αυτή ή στροφή προς τίς παγανιστικές θρησκείες άρχισε τό 1875 από μία όργανωμένη ομάδα άποκρυφιστών, τή γνωστή ως «Θεοσοφική Έταιρεία» τής Helena Petrovna Blavatsky². ‘Ο στόχος τών Θεοσοφιστών ήταν νά ένώσουν όλες τίς παγκόσμιες θρησκείες σέ μία κοινή «άλήθεια»: μάλιστα «χρησιμοποιώντας δαιμονικές πρακτικές επικοινωνίας μέ τά πνεύματα και καθοδηγούμενοι από αυτά, οί Θεοσοφιστές έγγραφαν έκτενωσ πώς θά κατέστρεφαν τό Χριστιανισμό και θά τόν άντικαθιστούσαν μέ τόν άποκρυφισμό»³.

Έναν αιώνα άργότερα, ή μαθήτρια τής Θεοσοφίστριας Alice Bailey⁴ και ένας από τούς κυριότερους έκφραστές του κινήματος τής Νέας Έποχής, ή Marilyn Ferguson, έξηγουσε πώς «ή ίατρική θά επανεφευρισκόταν ώστε ή βάση της νά μετατοπιστεί από τό δυτικό όρθολογισμό στόν άνατολικό μυστικισμό»⁵. Η Ferguson άνακήρυττε τό παλιό ίατρικό μοντέλο νεκρό και προς άντικατάστασή του συνιστούσε ένα «όλιστικό μοντέλο υγείας». Στο νέο αυτό όλιστικό μοντέλο περιλαμβανόταν ό κόσμος τών πνευμάτων και τά «ένεργειακά πεδία»⁶.

Πολλές από τίς έναλλακτικές ή «όλιστικές» πρακτικές υγείας, όπως θά φανεί στή συνέχεια, άπορρέουν από ένα θρησκευτικό ή φιλοσοφικό σύστημα πού έρχεται σέ άντίθεση μέ τόν Χριστιανισμό. Έπιπλέον, οί περισσότερες από τίς πρακτικές και μεθόδους τής έναλλακτικής «θεραπευτικής» δέν έχουν καμιά ίατρική ή έπιστημονική βάση και, όταν επικαλούνται έπιστημονική έγκυρότητα, αυτή είναι από άνεπαρκώς άποδεδειγμένη έως και έντελώς άνύπαρκτη. Μελετώντας τίς μεθόδους

αυτές για άρκετό χρονικό διάστημα, κατέληξα, όπως και πολλοί άλλοι βέβαια πριν από μένα, στό συμπέρασμα ότι πρόκειται περί άποκρυφιστικών ή φιλοσοφικών θεωριών άναμειγμένων μέ ίατρικούς ή έπιστημονικούς όρους. Συχνά μάλιστα οί έπιστημονικοί όροι, χρησιμοποιούνται έντελώς λανθασμένα και άντιεπιστημονικά, οί όροι δηλαδή άλλοιώνονται και τό περιεχόμενό τους αλλάζει. Ένα ένδεικτικό παράδειγμα: γνωστός βελονιστής και διευθυντής εκπαίδευσης του «Μετεκπαιδευτικού Κέντρου Βελονοθεραπείας» δηλώνει ότι «ύπάρχει συμπαντική ένέργεια. Έπάρχει ήλεκτρομαγνητική άκτινοβολία σέ ένα φάσμα από 0-300.000 χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο»⁷! (sic) Τί θά πεί συμπαντική ένέργεια; Τό φάσμα δέν μετριέται σέ ταχύτητα, μετριέται σέ μήκος, λένε κατηγορηματικά οί φυσικοί έπιστήμονες.

Τρείς είναι οί λέξεις-κλειδιά, όταν μιλούμε για έναλλακτικές «θεραπείες»: τσαρλατανισμός, άποκρυφισμός, Νέα Έποχή.

2. Διασαφηνίζοντας τούς όρους

‘Ο άποκρυφισμός όρίζεται ως ή μυστική, κρυμμένη γνώση, ή διδαχή για τά άπόκρυφα πράγματα, τίς άπόκρυφες πραγματικότητες, τά άπόκρυφα φαινόμενα⁸ τά όποια δέν είναι προσιτά στους «πολλούς και άμήνητους»⁹. Γενικά ό όρος άποκρυφισμός άναφέρεται σέ μυστικές ή μυστηριώδεις ύπερφυσικές δυνάμεις ή στή μαγεία.

«Η άρχαιότερη μορφή άποκρυφισμού εμφανίζεται μέ τή μορφή τής όμοιοπαθητικής μαγείας. ‘Ομοιοπαθητική μαγεία είναι ή πεποίθηση ότι τά «όμοια επιδρούν στά όμοια». Η πιό γνωστή χρήση τής όμοιοπαθητικής μαγείας είναι ή δημιουργία ενός όμοίου, μίς κούκλας. ‘Ο,τιδήποτε γίνεται σ’ αυτήν τήν κούκλα επηρεάζει τόν άνθρωπο ή τό ζωο για τό όποιο ή κούκλα φτιάχτηκε»¹⁰. Μία άλλη μορφή άποκρυφισμού είναι «ή πρωτόγονη πίστη σέ μία πνευματική δύναμη πού διαπερνά τά πάντα»¹¹.

‘Η Νέα Έποχή¹², πού «έχει τίς ρίζες της στή Θεοσοφία¹³, είναι μία σύνθεση άνατολικών θρησκείων και άρχαίων μυστηριακών διδασκαλιών και ένας συνδυασμός γνωστικισμού και πνευματισμού... ‘Η μέχρι τότε άντίληψη περί Θεού, άνθρώπου και κόσμου, άπορρίπτε-

ται και τή θέση της παίρνει ή νέα όλιστική αντίληψη, δηλαδή ή πίστη ότι όλα τα πράγματα είναι αλληλοεξαρτώμενα και κατά συνέπεια πρέπει να θεωρούνται όλιστικά. Σύμφωνα με τήν αντίληψη αυτή δεν υπάρχει διαφορά ουσίας ανάμεσα στον άνθρωπο και τον κόσμο, ανάμεσα στον κόσμο και τον Θεό, αλλά όλα στην ουσία τους αποτελούνται από ένα Παγκόσμιο Συμπαντικό Πνεύμα και Ένέργεια... 'Ο Θεός δεν είναι για τήν κίνηση (τής Νέας Έποχής) πρόσωπο, αλλά ταυτίζεται με τό Παγκόσμιο Πνεύμα ή τή Συμπαντική Ένέργεια»¹⁴.

Η Νέα Έποχή λοιπόν έχει τις ρίζες της στο Βουδισμό, τον Ίνδουισμό, τον Ταοϊσμό και τον Αποκρυφισμό, και αποτελεί σύνθεση όλων αυτών. Η Νέα Έποχή αποτελεί μία κίνηση, ή όποια από πολλούς μελετητές της αποκαλείται αντιχριστιανική θρησκεία¹⁵. Κατά τή Νέα Έποχή —έφεξις Ν.Έ.— ό Θεός δεν είναι πρόσωπο, ό Θεός είναι άπρόσωπη δύναμη ή ενέργεια πού μπορεί να χειραγωγήθει· μάλιστα για να περιγράψουν τό Θεό οι όπαδοί τής Ν.Έ. χρησιμοποιούν όρους, όπως «Δύναμη, Ένέργεια, Ουσία, Συνειδητότητα, Δόνηση, Άρχή και ΊΟν»¹⁶.

Τά βασικά πιστεύω τής Ν.Έ. θά μπορούσαν να συνοψιστούν ως έξης:

1. Τά πάντα είναι Ένα. Όλόκληρη ή πραγματικότητα είναι μέρος του όλου (όλισμός ή μονισμός).

2. Τά πάντα είναι Θεός και ό Θεός είναι τά πάντα —όπου με τον όρο Θεός έννοείται όχι ό Θεός ως πρόσωπο, αλλά ή συμπαντική ενέργεια (πανθεισμός).

3. Η φύση πού συχνά αποκαλείται «Μητέρα Γη» αξίζει να λατρεύεται ως θεά (είδωλολατρία στην πρωτόγονη έκφρασή της).

4. Ό άνθρωπος είναι θεός, ό άνθρωπος έχει κρυμμένες, άπεριοριστες, άνεξάντλητες δυνά-

μεις και μπορεί στηριζόμενος στον έαυτό του ή χρησιμοποιώντας μαγεία και διάφορες άλλες τεχνικές να πετύχει κυριολεκτικά τά πάντα¹⁷ (ή παλαιά έωσφορική πλάνη «και έσεσθε ως θεοί»¹⁸).

5. Δεν υπάρχει αντικειμενική πραγματικότητα και ό άνθρωπος μπορεί να δημιουργήσει τή δική του πραγματικότητα και τις δικές του υποκειμενικές αξίες με τις αποκαλούμενες «καταστάσεις αλλαγμένης συνειδητότητας¹⁹» (ή παλαιά έωσφορική πλάνη «διανοιχθήσονται ύμωv οι όφθαλμοί»²⁰).

6. Ό άνθρωπος δεν θά πεθάνει, αλλά θά ξαναζήσει σ' αυτόν τον κόσμο διαμέσου τής μετενσαρκώσεως (ή παλαιά έωσφορική πλάνη «Ου θανάτω άποθανείσθε»²¹). «Στόν πυρήνα τής Ν.Έ. βρίσκεται ή Μετενσάρκωση... και ούτε και θά άρρωστήσετε ποτέ με τήν όλιστική θεραπευτική, τή άσκηση, τή δίαιτα²², τή βοτανοθεραπεία, τή βιοανάδραση, τό βελονισμό... τή μαγεία, τά θεραπευτικά αποτελέσματα των κρυστάλλων, των πυραμίδων και πολλές άλλες προλήψεις»²³.

Άφου είδαμε τις ρίζες και τις δοξασίες της, θά πρέπει να πούμε ότι ή Νέα Έποχή «είναι ένα παγκόσμιο δίκτυο από πολλές χιλιάδες όργανισμών, πού συμπράττουν και άποσκοπούν στό σχηματισμό μιας Τάξεως Νέου Κόσμου»²⁴, δηλαδή μιας Νέας Παγκόσμιας Τάξεως Πραγμάτων, όπου διαγράφεται ό άληθινός Θεός και όλα γίνονται ένα. Και βεβαίως ή Ν.Έ. «έκμεταλλεύεται όλες τις άνάγκες του ανθρώπου, πνευματικές, υλικές... και προσπαθεί να διεισδύσει σ' όλους τους τομείς τής ζωής και τής κοινωνίας»²⁵ (έκπαίδευση, σωματική και ψυχική υγεία, ψυχαγωγία, πολιτική, οικονομία κ.λπ.) και να προσηλυτίσει ει δυνατόν τους πάντες. Πόσο μπορούμε ή θά μπορούσαμε να άντισταθοΰμε στή Ν.Έ. έξαρτάται από τήν προσπάθειά μας να νικήσουμε τον έγωισμό

Η Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενείται στον Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

Συνιστούμε επίσης τήν επίσκεψη στην ιστοσελίδα:

www.orthros.org

μας: διότι ἡ Ν.᾽Ε. προβάλλει κατ' ἔξοχὴν τὴ λατρεία τοῦ ἑαυτοῦ μας πού γίνεται εἶδωλο. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ κ. Χρῆστος Γεωργίου, ἀναπληρωτῆς καθηγητῆς Βιοχημείας στό Πανεπιστήμιο Πατρῶν, ἡ φιλοσοφία τῆς «ἔσωστρεφοῦς πνευματικῆς ἀναζήτησης» τῆς Ν.᾽Ε. πρεσβεύει ὅτι δῆθεν «οἱ κοινωνίες μποροῦν νά γίνουν δίκαιες ὅταν τὰ ἄτομα μεταβοῦν σέ καταστάσεις ἀνώτερου πνευματισμοῦ (sic) καί ἀποτελέσουν μέρος μιᾶς συμπαντικῆς συνείδησης ... Αὐτό ὑποτίθεται ὅτι θά ἐπιτευχθεῖ μέ τή βοήθεια ὀλιστικῶν, ὑπερβατικῶν ψυχο-μεθόδων (π.χ. διαλογισμός, νιρβάνα, μέθοδος Silva, μαγεῖες, ἀστρολογία) καθώς καί ἐναλλακτικῶν ψυχοσωματικῶν θεραπειῶν (π.χ. ὁμοιοπαθητική, βελονισμός, ἀγιουρβέδα, θεραπευτικό ἄγγιγμα, ρεφλεξολογία, κρύσταλλοι/πυραμίδες, βοτανοθεραπείες). Αὐτές οἱ ψευδοεπιστημονικές "θεραπείες" νομιμοποιοῦνται στή συνείδησή τῆς κοινῆς γνώμης ἀπό τίς πολιτικές ἐλίτ, μέσω τῆς ἀνοχῆς τοῦ βιοϊατρικοῦ πανεπιστημιακοῦ κατεστημένου, καί τῆς ὑπόθαλψής τους ἀπό μερίδα του, εἴτε λόγω ἐπιστημονικῆς ἀγνοίας ἢ/καί οἰκονομικῶν συμφερόντων. Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι νά ἀσκειῖται στή χώρα μας ἡ ὁμοιοπαθητική καί ὁ βελονισμός ἀκόμα καί ἀπό γιατρούς... παρά τήν ἀπόρριψή τους ἀπό τὰ πανεπιστήμια ὡς *ιατρικές ειδικότητες*»²⁶.

3. Ἡ «Ἱατρική» τῆς Νέας Ἐποχῆς

Τό νέο μοντέλο «Ἱατρικῆς», γνωστό ὡς Ἐναλλακτική / Συμπληρωματική / Ὀλιστική / Ἀπόκρυφη Ἱατρική ἢ Ὀλιστικό Κίνημα Ὑγείας δέν ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητο, ξεκομμένο φαινόμενο, ἀλλά ἐντάσσεται στό κίνημα τῆς Ν.᾽Ε. πού ἔχει διεισδύσει στήν κοινωνία. Ἡ Marilyn Ferguson ἀπροκάλυπτα δηλώνει ὅτι «ἡ ἐπικείμενη μεταμόρφωση τῆς ἱατρικῆς εἶναι ἕνα παράθυρο στήν μεταμόρφωση ὅλων μας τῶν θεσμῶν»²⁷.

«Ἡ Ἱατρική τῆς Ν.᾽Ε. εἶναι ὁ κλάδος "ὑγεία" τοῦ κινήματος τῆς Ν.᾽Ε. καί ἀφορᾷ στήν ἐφαρμογή ἀνατολικῶν/ἀποκρύφων μεθόδων γιά τή θεραπεία ὅπως ἰσχυρίζονται τοῦ ὅλου ἀνθρώπου-σώματος, νοῦ καί ψυχῆς»²⁸. Οἱ ἐκφραστές της, μάλιστα, συχνά ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ κλασική Ἱατρική ἔχει ἀποτύχει νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο. Κατά τήν ὀλιστική

«Ἱατρική» τῆς Ν.᾽Ε. «Ἡ ὑγεία εἶναι ὁλότητα, ἀρμονία μεταξύ πνεύματος καί σώματος, ἐνότητα μέ τήν παγκόσμια πνευματική ἐνέργεια, ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέσω τοῦ διαλογισμοῦ, μέσω τῆς χρήσεως πρακτικῶν, ὅπως ἡ ἀρωματοθεραπεία, ἡ χρωματοθεραπεία, ἡ κυματοθεραπεία, ἡ ἰριδολογία, ἡ ρεφλεξολογία καί τὰ αἰθέρια ἔλαια, μέσω τοῦ βελονισμοῦ καί τῆς πιεσοθεραπείας (σιάτσου), τὰ ὁποία ἀποκαθιστοῦν τήν ἰσορροπία τῶν δυνάμεων μέσα στό σῶμα»²⁹.

Ἡ προσωπική μου μελέτη στά θέματα αὐτά ἐπιβεβαιώνει τὰ συμπεράσματα τῆς πολὺ βαθύτερης καί ἐκτενέστερης μελέτης τῶν Dr John Ankerberg³⁰ καί Dr John Weldon³¹, οἱ ὁποιοί συνέγραψαν καί τήν *Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν πεποιοτήσεων τῆς Νέας Ἐποχῆς* ἀπό τήν ὁποία παραθέτω ἐνδεικτικά τὰ ἀκόλουθα³²:

Μεταξύ τῶν ἀντιθέσεων πού ἐπισημαίνονται ἀνάμεσα στήν Ὁρθόδοξη / Ἐπιστημονική (δηλ. Κλασική) Ἱατρική καί τήν Ἱατρική τῆς Ν.᾽Ε. ἄς προσέξουμε τίς ἑξῆς:

1) Γιά τήν Ἐπιστημονική Ἱατρική ἡ ἀσθένεια ἐμφανίζεται στό σωματικό ἐπίπεδο καί πρέπει νά θεραπεύεται σωματικά. Γιά τήν Ἱατρική τῆς Ν.᾽Ε. ἡ ἀσθένεια ξεκινᾷ ἀπό ἕνα ἐνεργειακό ἐπίπεδο καί πρέπει νά θεραπεύεται ἐνεργειακά.

2) Ἡ κοσμοθεωρία τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἱατρικῆς δέν εἶναι ἀσύμβατη μέ αὐτή τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνῶ ἡ Ἱατρική τῆς Ν.᾽Ε. [ἀντιτίθεται πρὸς τό Χριστιανισμό γιὰτί] βασίζεται στόν ἀποκρυφισμό, τόν πανθεισμό καί/ἢ τή φιλοσοφική πνευματοκρατία.

3) Ὁ ἱατρικός προσανατολισμός τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἱατρικῆς εἶναι οἱ ἐπιστήμες: βιολογία, ἀνατομία, φυσιολογία, χημεία, φαρμακολογία κ.λπ.

Ἀντιθέτως ἡ «Ὀλιστική Ἱατρική» βασίζεται:

α) στήν Ἀνατολική-ἀπόκρυφη φιλοσοφία καί πρακτική: Κινεζική (π.χ. Ταοϊσμός, στόν ὁποῖο βασίζεται ὁ βελονισμός), Ἰνδουιστική (π.χ. Βεντάντα, στήν ὁποία βασίζεται ἡ ἀγιουρβέδα) κ.λπ.

β) στήν Δυτική ἀπόκρυφη διταλιστική φιλοσοφία καί πρακτική (π.χ. ὁμοιοπαθητική, ἀνθρωποσοφική ἱατρική)

4) Τά πορίσματα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἱα-

τρικής γενικά χαρακτηρίζονται από συνέπεια, τόσο στο πλαίσιο της επιστήμης, όσο και διεισθημονικά, ενώ τα αντίστοιχα της Ίατρικης της Ν.Ή. είναι συχνά ασυμβίβαστα τόσο με την Ίατρική επιστήμη (π.χ. χάρες ρεφλεξολογίας, ιριδολογίας) όσο και με τους άλλους επιστημονικούς κλάδους.

Παραπομπές

1. Hunt Dave, McMahon T.A., America, the Sorcerer's New Apprentice: The Rise of New Age Shamanism, Harvest House Publishers, Inc. 1988, σελ. 9
2. Cumbey Constance, The Hidden Dangers of the Rainbow, Huntington House, 1983
3. <http://www.crossroad.to/articles2/sorcery.htm> πρβλ. και Φαρασιώτη Διονυσίου, Οί γκουρού, ο νέος και ο Γέροντας Παΐσιος, Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 233
4. Η Alice Bailey υπήρξε, μετά την Blavatsky και την Annie Besant, άρχηγός της Θεοσοφικής Έταιρείας του Λονδίνου
5. Ferguson Marilyn, The Aquarian Conspiracy. Personal and Social Transformation in the 1980's, London 1982
6. <http://www.crossroad.to/articles2/sorcery.htm>
7. Στίς 24-11-96 στην έκπομπή «Ράδιο-παράγκα» του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Έκκλησίας της Ελλάδος (89,4) που αποκάλυψε τα προβλήματα του δελονισμοῦ
8. π. Άλεδιζοπούλου Άντωνίου, Άποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Έποχή», Ί.Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1990, σελ.5
9. Άρχιμ.Τσιάκκα Χριστοφόρου, Έγκυκλοπαιδικό Λεξικό Θρησκειῶν και Αιρέσεων, Ί.Μ Τροοδίτισης, Κύπρος, 2002, σελ.82
10. <http://www.sakara.net/History.html>
11. Ένθ' άνωτ.
12. Ο όρος Νέα Έποχή (του Έυδροχού) προήλθε από την Άστρολογία
13. Ίδέ ύποσημ. 2
14. Άρχιμ. Τσιάκκα Χριστοφόρου ένθ. άνωτ., σελ. 644-650
15. Cumbey Constance, ένθ. άνωτ. και άλλοι
16. <http://www.spiritual-wholeness.org/churchte/newage/masters.htm>
17. Για παράδειγμα ή θετική σκέψη, ή μέθοδος Silva, ό νευρογλωσσικός προγραμματισμός (NLP) κ.ά.
18. Γένεσις 3,5
19. Έξαιρετικά επικίνδυνες καταστάσεις όπως: οί τεχνικές άναπνοής (breathing techniques), ό διαλογισμός (meditation), ή καθοδηγούμενη νοερή άπεικόνιση (visualization/guided imagery), ή ύπνωση και λοιπές πρακτικές, οί όποιες, έκτός των άλλων, πολύ συχνά δημιουργούν και ψυχιατρικά προβλήματα
20. Γένεσις 3,5
21. Γένεσις 3,4
22. Έδῶ δέν έννοείται ή άπλή άσκηση του σώματος, ούτε οί σωστές διατροφικές συνήθειες, με τά όποια κανείς βέβαια δέν θά είχε αντίρρηση
23. http://religion-cults.com/Secret/NewAge/New_Age.htm
24. Άρχιμ. Τσιάκκα Χριστοφόρου ένθ' άνωτ., σελ. 646
25. Άρχιμ. Τσιάκκα Χριστοφόρου ένθ' άνωτ., σελ. 647-648
26. Γεωργίου Χρήστου, «Πολιτισμικός Δούρειος Ίππος», Κυριακάτικη Έλευθεροτυπία, 3/08/2003 (οί ύπογραμμίσεις δικές μας)
27. Dr Sneed David & Dr Sneed Sharon, Κριτική στην Ίατρική της Νέας Έποχής, Στερέωμα, 1991, σελ. 62
28. Dr Ankerberg, John & Dr Weldon, John, Encyclopedia of New Age Beliefs, Harvest House Publishers, 1996, σελ.477
29. <http://www.spiritual-wholeness.org/churchte/methodis.htm>
30. Ο Dr John Ankerberg είναι κάτοχος δυό πτυχίων Masters και ενός διδακτορικού στή θεολογία και φιλοσοφία
31. Ο Dr John Weldon είναι κάτοχος τριῶν πτυχίων Masters και δυό διδακτορικῶν στή συγκριτική θρησκευολογία και τά σύγχρονα θρησκευτικά ρεύματα
32. Dr Ankerberg, John & Dr Weldon, John, ένθ' άνωτ., σελ.486

(άκολουθεί τό Β' Μέρος)

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

ΕΝΑ ΘΕΛΩ, ΕΝΑ ΕΠΙΘΥΜΩ, ΕΝΑ ΖΗΤΩ, ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΜΑΖΙ ΣΟΥ

του Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυδίτου*

Ν᾽ ἀγαπᾶμε τόν Χριστό καί μόνη ἐλπίδα καί φροντίδα μας νά εἶναι Αὐτός. Ν᾽ ἀγαπᾶμε τόν Χριστό μόνο γι' αὐτόν. Ποτέ γιά μᾶς. Ἐγώ μᾶς δάλει ὅπου θέλει. Ἐγώ μᾶς δώσει ὅ,τι θέλει. Νά μήν Τόν ἀγαπᾶμε γιά τὰ δῶρα Του. Εἶναι ἐγωισμός νά λέμε: «Θά μέ δάλει ὁ Χριστός σέ μία ὥραία μονή πού ἔχει φτιάξει. Τήν ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Χριστός, τό λέει τό Εὐαγγέλιο: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρός μου μοναί πολλαί εἰσίν... ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ καί ὑμεῖς ἦτε»¹. Τό σωστό εἶναι νά λέμε: «Χριστέ μου, ὅ,τι θέλει ἡ ἀγάπη Σου ἄρκει νά ζῶ στήν ἀγάπη Σου».

Ἐγώ ὁ καημένος, τί νά σᾶς πῶ... εἶμαι πολύ ἀδύνατος. Δέν ἔχω κατορθώσει ν' ἀγαπήσω τόσο πολύ τόν Χριστό, νά Τόν λαχταρήσει ἡ ψυχή μου. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολύ πίσω. Ἐτσι τό αἰσθάνομαι. Δέν ἔχω φθάσει ἐκεῖ πού θέλω, δέν ζῶ αὐτήν τήν ἀγάπη. Ἀλλά δέν ἀποθαρρύνομαι. Ἐμπιστεύομαι τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Λέω στόν Χριστό: «Τό ξέρω, δέν εἶμαι ἄξιος. Στείλε με ὅπου θέλει ἡ ἀγάπη Σου. Αὐτό ἐπιθυμῶ, αὐτό θέλω. Στή ζωή μου πάντα Σέ λάτρευα».

Ἐτσι ἡμουν ἄρρωστος βαριά καί θά ἔφευγα γιά τούς οὐρανοῦς, δέν ἤθελα νά σκέπτομαι τίς ἁμαρτίες μου. Ἦθελα νά σκέπτομαι τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μου, τοῦ Χριστοῦ μου, καί τήν αἰώνια ζωή. Δέν ἤθελα νά ἔχω φόβο. Ἦθελα νά πάω στόν Κύριο καί νά σκέπτομαι τήν ἀγαθότητά Του, τήν ἀγάπη Του. Καί τώρα, πού πλησιάζει τό τέλος τῆς ζωῆς μου, δέν ἔχω ἄγχος, ἀγωνία, ἀλλά σκέπτομαι ὅτι, ὅταν θά παρουσιασθῶ στή Δευτέρα Παρουσία καί μοῦ πεῖ ὁ Χριστός: «Ἐταῖρε, πῶς εἰσηλθες ὧδε, μή ἔχων ἔνδυμα γάμου;»² θά σκύψω τό κεφάλι καί θά πῶ: «Ὅ,τι θέλεις, Κύριέ μου, ὅ,τι θέλει ἡ

ἀγάπη Σου. Τό ξέρω, δέν εἶμαι ἄξιος. Στείλε με ὅπου θέλει ἡ ἀγάπη Σου. Γιά τήν κόλαση εἶμαι ἄξιος. Καί στήν κόλαση νά μέ δάλεις, ἄρκει νά εἶμαι μαζί Σου. Ἐνα θέλω, ἕνα ἐπιθυμῶ, ἕνα ζητῶ, νά εἶμαι μαζί Σου, ὅπου καί ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Προσπαθῶ νά δοθῶ στήν ἀγάπη καί στή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἐχω τή συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος, ἀλλά ζῶ μέ τήν ἐλπίδα. Εἶναι κακό ν' ἀπελπίζεσαι, διότι ὁ ἀπελπισμένος πικραίνεται καί χάνει τήν προθυμία καί τή δύναμή του. Ἐνῶ αὐτός πού ἐλπίζει, προχωρεῖ πρὸς τά ἔμπροσ. Ἐπειδή αἰσθάνεται ὅτι εἶναι φτωχός, προσπαθεῖ νά πλουτίσει. Τί κάνει ὁ φτωχός; Ὅταν εἶναι ἔξυπνος, προσπαθεῖ νά βρεῖ ἕναν τρόπο νά πλουτίσει.

Παρόλο πού νιώθω ἔτσι ἀδύναμος καί δέν ἔχω κατορθώσει αὐτό πού ποθῶ, ἐν τούτοις δέν ἀπελπίζομαι. Μέ παρηγορεῖ, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅτι δέν παύω ἀπό τοῦ νά προσπαθῶ διαρκῶς. Ὅμως δέν κάνω αὐτό πού θέλω. Κάνετε προσευχή καί γιά μένα. Τό θέμα εἶναι ὅτι δέν μπορῶ ν' ἀγαπήσω ἀπόλυτα τόν Χριστό χωρίς τήν χάρι Του. Ὁ Χριστός δέν ἀφήνει νά ἐκδηλωθεῖ ἡ ἀγάπη του, ἂν ἡ ψυχή μου δέν ἔχει κάτι πού νά Τόν τραβήξει.

Κι ἴσως αὐτό τό κάτι μοῦ λείπει, γι' αὐτό παρακαλῶ τόν Θεό καί λέω: «Πολύ ἀδύνατος εἶμαι Χριστέ μου. Μόνον Ἐσύ θά κατορθώσεις μέ τήν χάρι σου νά μ' ἀξιώσεις ἔτσι, σάν τόν Ἀπόστολο Παῦλο πού χαιρόταν καί καυχόταν, νά λέγω κι ἐγώ μαζί του: «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός»³.

Μ' αὐτά ἀσχολοῦμαι. Προσπαθῶ νά βρῶ τούς τρόπους ν' ἀγαπήσω τόν Χριστό. Δέν χορταίνεται αὐτή ἡ ἀγάπη. Ὅσο ἀγαπάεις τόν Χριστό, τόσο νομίζεις ὅτι δέν Τόν ἀγαπάεις κι ὅλο

* Ἀπό τό βιβλίον Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυδίτου, Βίος καί Λόγοι, Ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2003, σσ. 220-222

λαχταράεις περισσότερο νά Τόν ἀγαπήσεις.
Χωρίς, ὅμως, νά τό καταλαβαίνεις, πηγαίνεις
πιό ψηλά, πιό ψηλά!

1. Ἰωάν. 14, 2-3
2. Ματθ. 22, 12
3. Γαλ. 2, 20

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως παραλειπόμενα

Μεγάλη ζημία προκαλοῦν αὐτά πού ἐκτοξεύονται ἀπό τά τηλεοπτικά παράθυρα σά ὁποῖα θγαίνουν ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες καί διαπληκτίζονται μέ τρόπο πού ἀφήνει ἀναυδούς ὄχι μόνον τούς ἀπλούς καί εὐσεβεῖς πιστούς ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπο πού σέβεται τόν ἑαυτό του καί τούς ἄλλους.

“Ὅλα αὐτά βέβαια καί γενικότερα ἡ διένεξη γιά τίς κακῶς καί ἀφρόνως λεγόμενες Νέες Χῶρες ἀλείφουν δούτυρο στό ψωμί ἐκείνων πού προωθοῦν τόν χωρισμό Κράτους καί Ἐκκλησίας. Ἦδη δημοσιεύονται δημοσκοπήσεις πού λένε ὅτι ποτέ ἄλλοτε τό αἴτημα γιά χωρισμό δέν ἦταν τόσο ὄριμο ὅσο τώρα.

Μέσα στόν κουρνιαχτό αὐτόν, τό μόνο πού δέν συζητοῦν οἱ ἀντιμαχόμενοι εἶναι τό «οἷον δεῖ εἶναι τόν ἐπίσκοπον». Ποιά δηλαδή θά πρέπει νά εἶναι τά οὐσιαστικά προσόντα τῶν ἐγγραφομένων στόν περίφημο κατάλογο τῶν ἐκλογίμων πρός ἀρχιερατείαν, καί πῶς πρέπει νά ἐκλέγονται οἱ ἀρχιερεῖς.

Οὔτε «ἄχρι καιροῦ» οὔτε διαγραφὴ ὀνομάτων

Ἡ Πρᾶξις τοῦ 1928 δέν ἀναφέρει πουθενά τό «ἄχρι καιροῦ» οὔτε κάνει λόγο γιά διαγραφὴ ὀνομάτων ἀπό τόν κατάλογο ἐκλογίμων γιά τίς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος (τῶν κακῶς λεγομένων Νέων Χωρῶν).

Αὐτό διαπιστώνει κανεῖς, ἐάν διαβάσει τήν περιδότητη αὐτή Πρᾶξι πού κοντεύει νά μᾶς ὀδηγήσει σέ ἐθνικό διχασμό! Ὁ ὅρος «ἐπιτροπικῶς» πού χρησιμοποιεῖ ἡ Πρᾶξις μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ καί διαφορετικά καί ὄχι νά ταυτισθεῖ μέ τόν ὅρο «ἄχρι καιροῦ».

Ἀποροῦμε πῶς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο

χεῖο ἐπιμένει στά δύο αὐτά (παραχώρηση «ἄχρι καιροῦ» καί δυνατότητα διαγραφῆς ἀπό τόν Πατριάρχη ὀνομάτων ἀπό τόν κατάλογο ἐκλογίμων) τῆ στιγμῆ πού ἡ Πρᾶξις κάνει λόγο μόνον γιά δυνατότητα προσθήκης ὀνομάτων ἀπό τόν Πατριάρχη καί ὄχι διαγραφῆς.

Οἱ δημοσιογραφοῦντες καί ἀρθρογραφοῦντες ἐπί τοῦ θέματος ἀναπαράγουν τίς ἀνωτέρω δύο ἀνακρίβειες.

Ἡ ὑπόθεση θυμίζει τό γνωστό ἀνέκδοτο ὅπου ἐμβριθεῖς διανοούμενοι συζητοῦσαν ἐπί ὄρες γιά τό «Κεφάλαιο» τοῦ Μάρξ καί, ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, οὐδεῖς ἐξ αὐτῶν τό εἶχε διαβάσει!

Ἄλλο ἀκοινωνησία καί ἄλλο ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας

Τό ἴδιο περίπου μέ αὐτά πού ἀναφέραμε παραπάνω συνέβη καί μέ τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» πού ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι ἔλεγαν καί ἔγραφαν τίς πρῶτες ἡμέρες ὅτι ἐπεβλήθη ἀπό τήν Διηρυμένη Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο.

Δέν φταῖνε βέβαια οἱ δημοσιογράφοι, διότι ἀναπαρήγαν αὐτά πού κάποιιοι τούς διοχέτευσαν.

Οἱ γνωρίζοντες ὅμως στοιχειωδῶς Κανονικό Δίκαιο, ξέρουν καλά ὅτι δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθεῖ ἐπιτίμιο ἀπό μία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία στόν Προκαθήμενο ἢ καί σέ ἀπλό μέλος μιᾶς ἄλλης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αὐτό πού ἔκανε ὁ Πατριάρχης ἦταν ὅτι διέκοψε (κακῶς κατά τήν ταπεινή μας γνώ-

μη) τήν κοινωνία μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο. Ἐπιτίμιο ὁμως ἀκοινωνησίας οὔτε ἐπέβαλε οὔτε μποροῦσε νά ἐπιβάλει.

Ξεσάλωσε ἡ κ. Τζάνη

Ἡ κ. Μαρία Τζάνη, καθηγήτρια τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἶναι γνωστή πανελληνίως γιά τίς ὕβρεις πού ἐκτοξεύει συστηματικά καί κατ' ἐξακολούθησιν ἐναντίον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων καί τῆς Ἐκκλησίας. Τό κακό τελευταῖα παράγινε, ἀφοῦ ἡ κ. Τζάνη στό πλαίσιο τῶν μαθημάτων Παιδαγωγικῆς γιά τήν ἐξομοίωση τῶν πτυχίων τῶν διδασκάλων πού ἀπεφοίτησαν ἀπό τίς παλαιές Παιδαγωγικές Ἀκαδημίες μέ αὐτά τῶν συγχρόνων Παιδαγωγικῶν Τμημάτων Πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, ἀντί νά κάνει μάθημα, ἐκτρέπεται μέ πρωτοφανῆ ἐμπάθεια σέ φοβερές ὕβρεις ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Χρησιμοποιεῖ ἀκατονόμαστες ὕβρεις γιά τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί τόν ἱερό Χρυσόστομο. (Τά ντοκουμέντα πού τεκμηριώνουν τήν τέλεση τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος τῆς κακοδοῦλου βλασφημίας εἶναι στή διάθεση τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου καί τοῦ εἰσαγγελέως). Χαρακτηρίζει τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό νόθο γιό τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἑσσαίων καί τήν Παλαιά Διαθήκη «πορνογράφημα»!

Μάλιστα προκαλεῖ τούς δυστυχεῖς δασκάλους, —πού εἶναι ὑποχρεωμένοι νά παρακολουθοῦν τό «μάθημά» τῆς, χωρίς δυνατότητα γιά ἀντίλογο ἢ διάλογο— νά τῆς κάνουν μήνυση γι' αὐτά πού λέγει!

Ἔχουμε τήν ἐντύπωση, ὅτι ἡ προφανῶς διαταραγμένη προσωπικότητά τῆς ἢ ἡ ἐπιστημονική ἐνδεχομένως ἀνεπάρκεια, δέν τήν ἀπαλλάσσουν ἀπό τήν ποινική εὐθύνη τῶν λεγομένων τῆς.

Παπικοί: Προσευχή καί διαλογισμός δέν διαφέρουν καί πολύ

Στήν ἐφημερίδα *Καθολική* τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν τῆς 2.3.2004 στή σελίδα 8 διαβάζουμε ὑπό τόν τίτλο «Rosarium καί Mala» μεταξὺ ἄλλων καί τά ἐξῆς:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μιχαήλ Φίτζεραλντ,

νέος πρόεδρος τοῦ ποντιφικίου Συμβουλίου γιά τόν διάλογο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τούς ἀνά τόν κόσμο ἄλλοθρήσκους, ἀπηύθυνε εἰρηνικό μήνυμα πρὸς τούς βουδδιστάς μέ τήν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐτήσιας ἐορτῆς τῶν Vesach».

Ὅπως διαβάζουμε στή συνέχεια τοῦ δημοσιεύματος τῆς *Καθολικῆς*, ὁ ἀνώτερος παπικός ἀξιωματοῦχος «λαβαίνοντας ἀφορμή ἀπό τή διακήρυξη τοῦ “Ἐτους τοῦ ἁγίου ροδαρίου” παραλλήλισε τό ροδάριο μέ τό Mala τῶν βουδδιστῶν. Τό ροδάριο διευκολύνει ἀποτελεσματικά τή μελέτη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό mala χρησιμοποιεῖται γιά νά κατανηθοῦν οἱ 108 ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες ὥστε νά καταλήξει ὁ βουδδιστής στήν κατάσταση τῆς νιρβάνας. Καί ἡ μία προσευχή καί ἡ ἄλλη ἠρεμίζουν (sic) τούς προσευχομένους, τούς ὀδηγοῦν νά ζοῦν καί νά ἐργάζονται γιά τήν εἰρήνη καί παράγουν καρπούς ἀγάπης. Κατά τήν ἀπαγγελία τοῦ ροδαρίου ἡ ἐπανάληψις καί ἡ μελέτη τῶν ἁγίων ὀνομάτων τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας μᾶς διαθέτουν καλλίτερα στήν ἀφομοίωση τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπαθείας πού τρέφουν πρὸς τούς ἄλλους, ἰδιαίτερα πρὸς τούς πτωχοῦς καί τούς πάσχοντες. Τό mala βοηθεῖ τόν προσευχόμενο νά γίνει οἰκονόμος εἰρήνης».

Σχόλιο «Π»: Βλέπουμε ἐδῶ μία πτυχή τοῦ διαθηρησκιακοῦ συγκρητισμοῦ πολύ ξεκάθαρα διατυπωμένη. Χριστιανική προσευχή καί βουδδιστικός διαλογισμός εἶναι τό ἴδιο πράγμα. Αὐτό οὐσιαστικά λέγει ὁ παπικός ἀξιωματοῦχος.

Ἐκεῖ ὀδήγησε τόν παπισμό ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ὀρθόδοξο παράδοση τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀσκήσεως. Ἡ προσευχή μέ τό κομποσχοῖνι, —πού οἱ παπικοί ἔχοντάς το παραλλάξει, ὀνομάζουν ροδάριο— ἐκφυλίσθηκε ἀπό τόν παπισμό σέ «εὐσεβεῖς σκέψεις» – φαντασιώσεις ἐπάνω στά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς Παναγίας, γιά νά καταλήξει νά μή διαφέρει οὐσιαστικά στή συνείδησή τους ἀπό τόν βουδδιστικό καί γενικότερα ἀνατολίτικο διαλογισμό.

**‘Ο Τάσσο Παπαδόπουλος
ἄξιος τοῦ Γένους**

‘Ο Κώστας Ζουράρις ἔκανε τήν ἐξῆς δήλω-
ση σχετικά μέ τόν Κύπριο Πρόεδρο Τάσσο
Παπαδόπουλο:

«Οἱ Πανέλληνες τοῦ σύμπαντος Ἑλληνι-
σμοῦ ἔχουν ἐπιτέλους τόν νέο ἐθνάρχη: τόν
Πρόεδρο τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Τάσ-
σο Παπαδόπουλο. ‘Ο Κύπριος Πρόεδρος, μέ
ὄπλο του τήν Ἀριστοτέλειον λογική, κονιορ-
τοποίησε τόν παραλογισμό πού ὑπάρχει στό
ἔκτρομα Ἀνάν παράγραφο πρὸς παράγρα-
φο. ‘Ο Τάσσο Παπαδόπουλος κατέδειξε ὅτι
ἡ μόνη λογική στάση γιά τόν σύμπαντα
Ἑλληνισμό εἶναι τό ἀγέρωχο ΟΧΙ, ὅπως ἀπέ-
δειξε ἡ λογική στάση τοῦ ΟΧΙ στή Σαλαμίνα,
στήν Κωνσταντινούπολη, στό ’21, στήν
Ἀλβανία, στή Ναζιστική κατοχή καί στή
σπηλιά τοῦ Αὐξεντίου. ‘Ο Τάσσο Παπαδό-
πουλος μᾶς ἔδωσε ἕνα μάθημα τῆς ἑλληνικῆς
λογικῆς, ὅπου ἡ Θουκυδίδειος «τόλμη ἐπι-
στήμην ἔχουσα» ἐνισχύει τή δικαιοσύνη τόσο
γιά τούς Κυπρίους ὅσο καί γιά τούς συμπα-
τριῶτες μας Τουρκοκυπρίους, ὅπως τό ἀνέφε-
ρε ἀγαπητικά ὁ Πρόεδρος τῆς Κύπρου.
“Ὁμως μερικές ὥρες πρῖν, ὁ καθ’ ἡμᾶς Μη-
τροξένος, ὑπακούοντας στήν ὑπερατλαντική
του Μητρίδα, ἔριχνε πισώπλατα ἕνα «συντρο-
φικό μαχαίρωμα» στό αἰμάσσον σῶμα τοῦ
Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Πανέλληνες τῆς ἀκατάλυτης
Ρωμοσύνης εὐγνωμονοῦντες κηρύσσουν τόν
Τάσσο Παπαδόπουλο ἄξιον τῆς μαρτυρίας
τοῦ Γένους».

(Ἀπό τόν ἀγωνιστικό Ἀντιφωνητή τῆς
Θράκης, φ. 143 τῆς 14.4.2004).

**Τά νέα κατορθώματα τῶν «Οὐτσεκάδων»
μέ τήν ἀνοχή τῶν διεθνῶν ὑποκριτῶν
τοῦ ΝΑΤΟ**

Ἦεκαψαν καί ρήμαξαν
Ἐκκλησίες Ἐκκλησίες καί Μοναστήρια
στό Κοσσυφοπέδιο

Μέ ἀφορμή τόν πνιγμό δύο Ἀλβανόπου-
λων σέ ποτάμι πού ἀπεδόθη στους Σέρβους
(ἀργότερα ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν ψέμα) ξέσπα-
σαν στό τέλος Μαρτίου 2004 βίαια ἐπεισόδια
εἰς βάρος τῶν Σέρβων τοῦ Κοσσυφοπεδίου.

Συνολικά καταστράφηκαν 14 σερβικές
ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καί μοναστήρια.

Στό Πέτς κήηκε ὁ ναός τοῦ Ἁγίου Ἰωάν-
νου, ἐνῶ στήν Τζακοβίτσα καταστράφηκε
ὀλοσχερῶς ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀναλήψεως τοῦ
Κυρίου, τοῦ 19ου αἰῶνος.

Στήν περιοχή τοῦ Πρίζρεν παραδόθηκαν
στῆς φλόγες ἡ ὀρθόδοξη σερβική ἐπισκοπή
καί ὁ ναός τῆς Παναγίας τοῦ 12ου αἰῶνος,
ὅπως ἐπίσης ὁ καθεδρικός ναός τοῦ μεγαλο-
μάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου πού κτίσθηκε τό
1887. Σ’ αὐτόν φυλασσόταν ἡ εἰκόνα τῆς Θεο-
μήτορος τοῦ 14ου αἰῶνος, ἐνῶ τό εἰκονοστά-
σιό του ἦταν λαξευμένο τόν 18ο αἰῶνα.

Στάχτη ἔγινε ὁ ἱστορικός ναός τοῦ
Σωτήρος πού ἀνεγέρθηκε τόν 14ο αἰῶνα σέ
ἕνα λόφο ἔξω ἀπό τό Πρίζρεν.

Στήν πυρά παραδόθηκε καί τό ἱστορικό
μοναστήρι τοῦ Ἀρχαγγέλου, χτισμένο ἀπό
τόν Σέρβο αὐτοκράτορα Ντούσαν καί ἡ
ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ 15ου
αἰῶνος, στήν ὁποία φυλάσσονταν μεγάλης
ἄξιας θρησκευτικά κειμήλια Σέρβων βασιλέ-
ων.

Στό Οὐρόσεδατς πυρπολήθηκε ἡ ἐκκλη-
σία, ἀφιερωμένη στόν ἅγιο Οὐρο, βασιλέα
τῶν Σέρβων.

Στό Κόσσοβο Πόλιε κήηκε ἡ ἐκκλησία τοῦ
Ἁγίου Νικολάου τοῦ 19ου αἰῶνος.

Στό Μπρές καταστράφηκε ἡ ἐκκλησία τῆς
Ἁγίας Αἰκατερίνης τοῦ 19ου αἰῶνος.

Στό Μπέλο Πόλιε καταστράφηκε ἡ ἐκκλη-
σία τοῦ 19ου αἰῶνος τοῦ Ἁγίου Νικολάου
καί στό Γκλίνιανε ἐπίσης ἐκκλησία τοῦ Ἁγί-
ου Νικολάου, χτισμένη τό 1861.

Στήν Πρίστινα βεβηλώθηκε ὁ ναός τοῦ
Ἁγίου Νικολάου τοῦ 19ου αἰῶνος.

Πολλές ἀκόμη ἐκκλησίες ἡ ἐκκλησιαστικά
κτήρια πυρπολήθηκαν στό Κεντρικό καί
Ἀνατολικό Κόσσοβο.

Αὐτά δέν ἦσαν κεραυνός ἐν αἰθρία. “Ὅπως
ἐδήλωνε ὁ Μητροπολίτης Ράσκας καί Πριζ-
ρένης κ. Ἀρτέμιος ἤδη τόν Νοέμβριο τοῦ
2003:

«Ἡ κατάσταση στή Γιουγκοσλαβία εἶναι
πολύ πιό τραγική ἀπ’ ὅ,τι ἦταν κατά τή διάρ-
κεια τοῦ πολέμου: παντοῦ ἀνεργία, καταστρο-
φή, προσφυγιά, ὀρφάνια, οἰκονομικός μαρ-
σμός καί παντοειδῆς ἐξαθλίωσις. Εἰδικά, εἰς
τό Κοσσυφοπέδιο καί εἰς τά Μετόγια, γιά

τούς Σέρβους παντοῦ φτώχεια, τρομοκρατία, αποκλεισμοί, οὔτε κἄν τολμοῦν νά θγοῦν ἔξω ἀπό τά σπία τους εἰς τά σύνορα δέ οἱ ἸΑλδανοί τοῦ Κοσσυφοπεδίου (πού εἶναι οὐσιαστικά οἱ κατέχοντες καί ἀποφασίζοντες) δυσκολεύουν πάρα πολύ τήν εἰσαγωγή τῶν ἀνθρωπιστικῶν βοηθειῶν πρὸς τούς Σέρβους, γιά νά τούς ἀφήσουν νά πεθάνου ν ἐγκαταλελειμένοι, ἢ νά ἐξαναγκάσουν καί τούς τελευταίους Σέρβους νά ἐγκαταλείψουν τίς ἐστίες τους». (περ. *Φωτεινή Γραμμή* τοῦ Διορθοδόξου Συνδέσμου «Ἁπόστολος Παῦλος», 6.11.2003).

Κινητά τηλέφωνα τρίτης γενιᾶς

Μέ τά κινητά τηλέφωνα τρίτης γενιᾶς, πού ἔχουν ἐνσωματωμένη ψηφιακή κάμερα, παραδιάζονται κατάφωρα τά προσωπικά δεδομένα. ἸΑφ' ἐνός ἐντοπίζεται ἀκριβῶς ἡ θέση στήν ὁποία εὐρίσκεται ὁ χρήστης τοῦ κινητοῦ. ἸΑφ' ἐτέρου κανεῖς δέν μπορεῖ νά εἶναι

σίγουρος ὅτι κάποιος χρήστης κινητοῦ δέν τόν φωτογραφίζει ἐν ἀγνοία του. ἸΗ φωτογράφιση ἢ ἡ βιντεοσκόπηση μπορεῖ νά γίνει, ἐνῶ φαινομενικά ὁ χρήστης τοῦ κινητοῦ πληροφορολογεῖ κάποιον ἀριθμό στό τηλέφωνό του.

ἸΑλλη παραβίαση τῶν προσωπικῶν δεδομένων, πού ὑποτίθεται ὅτι θά μᾶς τά διασφάλιζε ὁ γνωστός νόμος 2472/97 καί ἡ «Ἁρχή» τοῦ κ. Δαφέρμου, γίνεται ἀπό τίς ἠλεκτρονικές κάμερες ὑψηλῆς τεχνολογίας, πού ἔχουν γεμίσει τούς δρόμους κυρίως τῆς ἸΑθήνας. Γιά τήν ἀσφάλεια —ὑποτίθεται— τῶν ἸΟλυμπιακῶν ἸΑγῶνων ἀγοράσθηκαν καί τοποθετήθηκαν χίλιες τετρακόσιες, οἱ ὁποῖες θά μείνουν βέβαια νά μᾶς «φυλάγουν» καί μετὰ τούς ἸΟλυμπιακούς. Σημειώνουμε ὅτι τό κόστος γιά τήν περιβόητη «ἀσφάλεια» τῶν ἸΟλυμπιακῶν θά φθάσει τό ἐνάμισυ δισεκατομμύριο εὐρώ(!), τρεῖς φορές περισσότερα δηλαδή ἀπό αὐτά πού διέθεσαν γιά τόν Ἰδιοσκοπό οἱ ἸΑυστραλοί στό Σίδνεϋ τό 2000.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου

γιά τήν ἸΕλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

ἸΕκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: ἸΗρακλῆς Λαμπρόπουλος

Σύμβουλος ἸΕκδόσεως: Μοναχός ἸΑρσένιος Βλιαγκόφτης

ἸΥπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Τηλ.: 2310/68.90.70 ἸΕκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

ἸΕπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ἸΕπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως